

סדרת "השוליים"

קסם בשולי הדר

אילונה אנדרוז

תרגמה מאנגלית: יעל אכמון

אילונה אנדרוז

קסם בשולי הדרך

ספר ראשון בסדרת "השוליים"

מאנגלית: יעל אכמון

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

On the Edge | Ilona Andrews

Translated by: Yael Achmon

Copyright © 2009 by Andrew Gordon and Ilona Gordon.
Published by arrangement with Nancy Yost Literary Agency

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רווה שמואל
עריכת תרגום: מורן שין
הגהה: צופיה סילברמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית שמורות ל(א)הבות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמץ, חבל מודיעין | Email: info@ahavot.com | www.ahavot.com
ahavot.com | וולדורית תמיר – ספרים בעלמא
השלום 11, אבן יהודה | tdorit@gmail.com | www.almabooks.co.il

All Rights Reserved © 2022 Ahavot Publishing Ltd. | HaEgoz 6,
Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel | Email: tdorit@gmail.com ,4050429

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או
לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק
שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה
אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

מסת"ב: 978-965-92843-4-4
נדפס בישראל תשפ"ב 2022 Printed in Israel

לבעלי,

אני בטוחה שלזה לא ציפית.

1

"רוזי!" השאגה של סבא זעזעה את יסודות הבית.
"מה עשיתי שזה מגיע לי?" רוז ניגבה את קצף סבון הכלים
מהידיים במגבת מטבח, הורידה את רובה הקשת מהוו ויצאה
בצעדים תקיפים למרפסת.
"רוזיייי!"

היא פתחה את דלת הרשת בבעיטה. סבא היתמר בחצר.
הוא היה ענקי ומדובלל כמו דוב, עיניו המוטרפות קרועות
לרווחה, זקנו הסבוך, שרצועות אפורות רוטטות השתלשלו
ממנו, מוכתם בדם. היא כיוונה אליו את רובה הקשת. שוב
שיכור מהתחת.

"מה אתה רוצה?"
"אני רוצה ללכת לפאב. אני רוצה בירה." קולו דעך ליכבה.
"תני לי כסף!"
"לא."

הוא התנודד בחוסר יציבות וסינן לעברה: "רוזי! זאת
ההזדמנות האחרונה שלך לתת לי דולר!"
היא נאנחה וירתה בו. החץ פגע לו בין העיניים, וסבא קרס
על הגב כמו עץ כרות. רגליו התעוותו על הקרקע.

רוז השעינה את רובה הקשת שלה על המותן. "בסדר, אתם יכולים לצאת."

שני הילדים חמקו ויצאו מאחורי עץ האלון הענקי שפרש את ענפיו מעל החצר. שניהם היו מרוחים בבוץ אדמדם, בעסיס צמחים ובשאר חומרים לא מזוהים שילד בן שמונה וילד בן עשר עשויים למצוא ביער. צווארו של ג'ורג'י היה מעוטר בשריטה משוננת, ומחטי אורן חומות הזדקרו משערו הבלונדיני. חבורות אדומות עלו בעור שבין מפרקי אצבעותיו של ג'ק. הוא ראה שהיא מסתכלת על הידיים שלו. עיניו הענבריות נפערו והבזיקו בצהוב, והוא הסתיר את אגרופיו מאחורי הגב.

"כמה פעמים אני צריכה להגיד לכם: אל תיגעו באבני ההגנה. תראו את סבא קליטוס! הוא שוב אכל מוח של כלב, ועכשיו הוא שיכור. ייקח לי חצי שעה לשטוף אותו בצינור." "אנחנו מתגעגעים אליו," אמר ג'ורג'י.

היא נאנחה. "גם אני מתגעגעת אליו. אבל אין בו שום תועלת כשהוא שיכור. קדימה, בואו ניקח אותו בחזרה לסככה שלו. תעזרו לי להרים אותו."

יחד גררו את גופו הרפוי של סבא בחזרה לסככה שבקצה קרחת היער ושמטו אותו על הנסורת שלו. רוז התיירה את שרשרת המתכת שבפינה, גררה אותה על פני הסככה, נעלה את הקולר על הצוואר של סבא ופתחה את העפעף השמאלי שלו כדי לבחון את האישון. עדיין לא היה שם אודם. פגיעה מוצלחת – הוא יישאר מעולף שעות.

רוז הציבה את כף רגלה על החזה של סבא, תפסה את החץ ושלפה אותו במשיכה חדה. היא עדיין זכרה את סבא קליטוס כפי שהיה פעם, גבר גבוה ונאה בעל מבטא סקוטי קל וכישרון לא טבעי בלחימה בסיף. למרות גילו הוא בכל זאת ניצח את

אבא בדוֹ-קרב אחד מכל שלושה. ועכשיו הוא... הדבר הזה. היא נאנחה. כאב לה להסתכל עליו, אבל לא היה מה לעשות. כל עוד ג'ורג'י חי, סבא קליטוס חי גם הוא.

הבנים הביאו את הצינור. היא פתחה את הברז, סובבה את הפייה להתזה חזקה וכיוונה את הזרם אל סבא, עד שכל הדם ובשר הכלב נשטפו ממנו. היא אף פעם לא הבינה איך "ללכת לפאב" משמעו לרדוף אחרי כלבי רחוב ולאכול את המוח שלהם, אבל כשסבא יצא ממעגל ההגנה שלו – כל הכלבלבים היו בסכנה. כשגמרה לשטוף אותו, החור במצחו כבר נסגר. כשג'ורג'י הקים דברים מן המתים, הוא לא רק העניק להם חיים; הוא הפך אותם לכמעט בלתי ניתנים להשמדה.

רוז יצאה מהסככה, נעלה את הדלת מאחוריה וגררה את הצינור בחזרה למרפסת. העור שלה עקצץ כשחצתה את הגבול הבלתי נראה: הילדים כנראה החזירו את אבני ההגנה למקום. היא הביטה בדשא בצמצום עיניים. הנה הן, שורה של אבנים קטנות ורגילות למראה המונחות במרווחים של כמטר זו מזו. כל אבן אצרה בחובה מטען קסם קטן. יחדיו הן יצרו מחסום קסום שהיה חזק דיו כדי למנוע מסבא לצאת מהסככה, גם אם ינתק שוב את השרשרת.

רוז סימנה לפנים לזוז הצידה והרימה את הצינור. "עכשיו תורכם."

הם התכווצו למגע המים הקרים. היא שטפה את שניהם באופן יסודי, מכף רגל ועד ראש. כשהבוץ נשטף מכפות רגליו של ג'ק, היא ראתה קרע של חמישה סנטימטרים בנעלי הסקצ'רס שלו. רוז שמטה את הצינור.

"ג'ק!"

הוא התכווץ.

"הנעליים האלה עלו ארבעים וחמישה דולר!"

"סליחה, הוא לחש.

"מחר מתחילים הלימודים! מה בדיוק עשית?"

"הוא טיפס על עצי האורן כדי להגיע לציפורי עלוקה,"

אמר ג'ורג'.

היא נעצה בו מבט נוקב. "ג'ורג'! הערב אתה יושב חצי

שעה לבד כי הלשנת."

ג'ורג' נשך שפתיים.

רוז נעצה מבט חמור בג'ק. "זה נכון? רדפת אחרי ציפורי

עלוקה?"

"אני לא יכול להתאפק. הזנבות שלהן זזים כל הזמן..."

היא רצתה להחטיף לו. נכון, הוא לא יכול להתאפק – אין

זו אשמתו שנוולד חתול – אבל אלה נעליים חדשות לגמרי

שקנתה לו לבית הספר. נעליים שהנדסה למענן את התקציב

המשפחתי וחסכה אגורה לאגורה, כדי שלא ייאלץ לנעול את

הנעליים הישנות והסמרטוטים של ג'ורג'; הכול כדי שייראה

טוב בדיוק כמו כל שאר הילדים בכיתה ב'. זה פשוט כאב.

הפנים של ג'ק התכווצו לכדי מסכה לבנה וקפואה – הוא

עמד לפרוץ בבכי.

היא הרגישה צביטת ניצוץ קטן של קסם. "ג'ורג', תפסיק

לנסות להחיות את הנעליים. הן מעולם לא היו בחיים."

הניצוץ דעך.

ייאוש משונה הציף אותה, והכאב שלה הפך למעין קהות

חושים. לחץ העיק על חזה. נמאס לה מזה, נמאס לה לספור

כל דולר, נמאס לה לחסוך בכל דבר, נמאס לה עד מוות. היא

חייבת לקנות לג'ק נעליים חדשות. לא למען ג'ק, אלא למען

שפיותה שלה. לא היה לה מושג מאין תשיג את הכסף, אבל

היא ידעה שהיא חייבת לקנות לו זוג נעליים חדש עכשיו

ומייד, אחרת תתפוצץ.

"ג'ק, אתה זוכר מה יקרה אם ציפור עלוקה תנשוך אותך?"
"אני אהפוך בעצמי לציפור?"
"כן. אתה חייב להפסיק לרדוף אחרי הציפורים."
הוא הרכין את ראשו. "אני בעונש?"
"כן. אני כועסת מדי אז לא אעניש אותך כרגע. נדבר על זה כשנחזור הביתה. לכו תצחצחו שיניים, תסתרקו, תחליפו בגדים ותביאו את הרובים. אנחנו נוסעים לוולמארט."

טנדר הפורד הישן היטלטל על המהמורות בדרך העפר. הרובים קרקשו על הרצפה. בלי שהתבקש הניח עליהם ג'ורג' רגל מייצבת.

רוז נאנחה. כאן, בשוליים, היא לא התקשתה להגן עליהם. אבל הם עמדו לעבור מהשוליים לעולם אחר, והקסם שלהם יתפוגג עם המעבר. שני רובי הציד שעל הרצפה יהיו הגנתם היחידה. היא חשה דקירת אשמה. אלמלא היא, לא היו זקוקים לרובים. אלוהים, רק שלא יתנפלו עליה שוב. לא כשהאחים שלה במכונית.

הם גרו בין עולמות: מצד אחד התקיים העולם המוזר, ומהצד האחר – העולם השבור. שני ממדים זה לצד זה, כמו בבואות מראה. בנקודה שבה "נגעו" הממדים זה בזה היתה חפיפה קלה, פיסת אדמה צרה שהשתייכה לשניהם – השוליים. בעולם המוזר נקווה הקסם כמו בריכה עמוקה; בשוליים הוא היה טפטוף קל. אבל בעולם השבור לא היה שום קסם שיגן עליהם.

רוז בחנה את היער המקיף את הדרך בסבך עצים ענקיים שהצטופפו סביב נתיב העפר הכבוש. היא נסעה בדרך הזאת מדי יום לעבודתה בעולם השבור, אבל היום הצללים שבין גזעי העצים המסוקסים מילאו אותה חרדה.

"בואו נשחק ב'אי־אפשר', אמרה כדי לבלום את החרדה הגואה. 'ג'ורג', אתה ראשון."

"הוא היה ראשון בפעם הקודמת!" עיניו של ג'ק רשפו באור ענברי.

"לא נכון!"

"כן נכון!"

"ג'ורג' ראשון," היא אמרה שוב.

"מעבר לגבול אי־אפשר להחיות דברים מתים," אמר ג'ורג'.

"מעבר לגבול אי־אפשר להצמיח פרווה וטפרים," אמר ג'ק.

הם תמיד שיחקו במשחק הזה בזמן הנסיעה לעולם השבור. זו היתה דרך טובה להזכיר לבנים מה אפשר ומה אי־אפשר לעשות, יעילה בהרבה מהרצאה. אנשים מעטים מאוד בעולם השבור ידעו על השוליים או על העולם המוזר, ולמען ביטחון כל הנוגעים בדבר מוטב שזה יישאר ככה.

הניסיון לימד אותה שאין טעם לנסות להסביר את דבר קיומו של הקסם לאדם מהעולם השבור. לא יאשפזו אותך בבית משוגעים, אבל יקטלגו אותך כטיפוס מוזר ויתרחקו ממך בהפסקת הצהריים.

מבחינת רוב האנשים בעולם השבור, לא היה עולם שבור, לא שוליים ולא עולם מוזר. הם חיו בארצות הברית, ביבשת צפון אמריקה, בכדור הארץ – וזהו זה. גם בעולם המוזר רוב האנשים לא היו מסוגלים לראות את הגבול. רק אנשים מיוחדים הבחינו בו, והילדים חייבים לזכור זאת.

ג'ורג' נגע בידה. תורה הגיע. "מעבר לגבול אי־אפשר להסתתר מאחורי אבני הגנה." היא העיפה בהם מבט, אבל הם המשיכו במשחק בלי להבחין בפחדיה.

הדרך היתה נטושה. רק בני שוליים מעטים נסעו בה בשעת ערב כזאת. רוז האיצה. היא היתה להוטת לגמור כבר עם הנסיעה ולחזור למבטחי הבית.

"מעבר לגבול אי־אפשר למצוא דברים אבודים," אמר ג'ורג'.

"מעבר לגבול אי־אפשר לראות בחושך," אמר ג'ק וחיך חיך רחב.

"מעבר לגבול אי־אפשר להבזיק," אמרה רוז.

ההבזק היה הנשק החזק ביותר שלה. למרבית בני השוליים היו כישרונות ייחודיים: אחדים חזו את העתיד, אחדים ריפאו כאבי שיניים, אחדים, כמו ג'ורג', הִחיו מתים, אחרים ידעו להטיל קללות, כמו רוז וכמו סבתא שלה. אבל כל מי שניחן ולו בשמץ של קסם יכול היה ללמוד להבזיק. זה לא עניין של כישרון, אלא של תרגול. צריך לתעל את הקסם מתוך הגוף בפרץ מבוקר שנראה כמו שוט או ברק. מי שניחן בקסם ובסבלנות יכול ללמוד להבזיק, וככל שצבע ההבזק בהיר יותר, כך הוא חם וחזק יותר. הבזק בהיר ורב־עוצמה הוא נשק נורא. הוא יכול לשסוף גוף כשם שסכין חם חותך חמאה. מרבית בני השוליים לא מסוגלים להפיק הבזק בהיר דיו כדי להרוג או לפצוע. הם היו בני תערובת שחיו במקום שהקסם בו מדולל, ומרביתם הבזיקו באדום ובכתום כהה. בני מזל מעטים הצליחו להגיע להבזק ירוק או כחול.

ההבזק שלה היה תחילת כל הצרות שלהם.

לא, הרהרה רוז, היו להם מספיק צרות גם לפני כן. משפחת דִיִיטון תמיד היתה חסרת מזל. חוכמתם וערמומיותם היו בעוכריהם. סבא היה שודד ים ונווד. אבא תמיד חיפש איך להתעשר. סבתא היתה עקשנית כפֶרדה, ותמיד חשבה שהיא יודעת טוב יותר מכולם. אימא היתה מופקרת. אבל כל הבעיות

הללו השפיעו רק על האדם המסוים במשפחה שסבל מהן. כשרוז הבזיקה בלבן ביריד הבוגרים, היא משכה את תשומת ליבן של אינספור משפחות שוליים היישר אל השבט הקטן שלהם. אבל היא לא התחרטה על כך, אפילו שכעת נאלצה לנסוע עם רובים על הרצפה. היא הרגישה אשמה, והצטערה שהעניין קרה כפי שקרה, אבל היתה עושה את זה שוב לו רק היתה לה הזדמנות.

הדרך התעקלה. רוז פנתה קצת יותר מדי מהר. מתלי הטנדר חרקו.

אדם עמד באמצע הדרך. כתם אפור על רקע הדמדומים הקרבים.

היא לחצה בכוח על דוושת הבלמים. הטנדר החליק בצווחה על העפר הקשה והיבש של הדרך. לרגע הבחינה בשיער ארוך ובהיר ובעיניים ירוקות וחודרות המביטות היישר לעברה.

הטנדר דהר לכיוונו; היא לא יכלה למנוע זאת. האיש זינק היישר למעלה. רגליים במגפיים אפורים כהים נחתו על מכסה המנוע בקול חבטה – ונעלמו. האיש נותר הצידה מעל לגג ונעלם בין העצים.

הטנדר החליק ונעצר. רוז התנשפה. הלב שלה פרפר בחזה. קצות אצבעותיה עקצצו ובפיה עמד טעם מר.

היא שחררה בזריזות את חגורת הבטיחות שלה, פתחה את הדלת בכוח וקפצה החוצה אל הדרך. "נפצעת?" היער היה שקט.

"שלום?"

שום תגובה. האיש נעלם.

"רוז, מי זה היה?" עיניו של ג'ורג' היו גדולות כצלוחיות.

"אני לא יודעת." גופה הוצף תחושת הקלה – היא לא

פגעה בו. היא נבהלה עד מוות, אבל לא פגעה בו. כולם בסדר. איש לא נפגע. כולם בסדר...

"ראית את החרבות?" שאל ג'ק.

"איזה חרבות?" היא ראתה רק שיער בלונדיני, עיניים ירוקות וגלימה כלשהי. היא אפילו לא הצליחה להיזכר בפנים שלו – רק בכתם חיוור.

"היתה לו חרב," אמר ג'ורג'. "על הגב."

"שתי חרבות," תיקן אותו ג'ק. "אחת על הגב ואחת בחגורה."

כמה מהמקומיים המבוגרים יותר אהבו לשחק בחרבות, אבל לאיש מהם לא היה שיער בלונדיני ארוך. ולאיש מהם לא היו עיניים כאלה. רוב האנשים היו נבהלים לנוכח טנדר השועט לעברם. הוא לטש בה מבט, כאילו נעלב מכך שכמעט דרסה אותו. כאילו היה מלך הדרך או משהו. אנשים זרים אף פעם לא היו חדשות טובות בשוליים. מוטב לא להתמהמה.

ג'ק רחרח את האוויר ועיקם את אפו כמו תמיד כשחיפש עקבות ריח. "בואו נמצא אותו."
"בואו לא."
"רוז..."

"אתה גם ככה על הקצה אצלי." היא נכנסה לטנדר וטרקה את הדלת. "אנחנו לא יוצאים למרדף אחרי איזה אידיוט שהחליט ללכת באמצע הדרך." היא נשפה בבוז וניסתה להשתלט על קצב הלב שלה.
ג'ורג' פתח את הפה.
"אף מילה."

כעבור דקה או שתיים הם הגיעו אל הנקודה שבה מסתיימים השוליים ומתחיל העולם השבור. רוז תמיד זיהתה את הרגע

המדויק של המעבר אל העולם השבור. תחילה היתה חרדה מפלחת את חזה, אחריה היה רגע של סחרחורת עזה, ואז כאב. כאילו רָטַט הקסם, הניצוץ החמים שהתקיים במקום כלשהו בתוכה, גווע במהלך החצייה. הכאב נמשך רק שבריר שנייה, אבל היא תמיד חששה מפניו. אחריו היא הרגישה לא שלמה. שבורה. זה היה מקור הכינוי של הממד נטול הקסם.

גבול זהה עמד בקצה האחר של השוליים, במעבר אל העולם המוזר. היא מעולם לא ניסתה לחצות אותו. היא לא היתה בטוחה שהקסם שלה חזק דיו כדי לצאת מזה בשלום. הם נכנסו לעולם השבור ללא בעיות. היער הסתיים עם המעבר. אלונים ואורנים רגילים של מדינת ג'ורג'יה תפסו את מקום העצים הכהים, העתיקים. דרך העפר נעשתה סלולה.

הכביש הדרום-מסלולי הצר הוביל אותם הלאה, על פני תחנות הדלק התאומות ועד השדרה. רוז האטה לפני השדרה ופנתה ימינה לעבר העיירה פֵּיין באָרן.

מטוס חלף מעליהם בשאגה בדרכו אל נמל התעופה סוואנה, המרוחק רק שלושה קילומטרים משם. העצים פינו את מקומם למרכזי קניות בנויים למחצה ולחומרי בנייה שהיו פזורים בין תילים של בוך אדום האופייני לג'ורג'יה. אגמים ונחלים קטעו את המישור – החוף נמצא במרחק ארבעים דקות נסיעה בסך הכול, כך שכל חור באדמה התמלא במוקדם או במאוחר במים. הם חלפו על פני בתי מלון – קומפורט אין, נייטס אין, מריוט, אמבסי סוויטס – עצרו ברמזור, חצו את המחלף, ולבסוף פנו אל מגרש החנייה ההומה של וולמארט.

רוז חנתה בצד והחזיקה את הדלת פתוחה עבור הבנים. הזוהר הענברי התפוגג מעיניו של ג'ק. עכשיו הן היו חומות-כהות פשוטות. היא נעלה את הטנדר, בדקה את הדלת רק

ליתר ביטחון – היא היתה נעולה היטב – ופנתה לעבר הדלתות המוארות.

"תזכרו," אמרה בעודם משתלבים בעדר הקונים של שעת הערב. "נעליים וזהו. אני רצינית."

2

כולם שתקו עד שזוג נעליים קטנות, שחורות-כחולות, נחו על כפות רגליו של ג'ק. הן לא היו סקצ'רס, אבל נראו דומות למדי. כדי לקנות את הדבר האמיתי היא היתה נאלצת לנסוע לקניון בסוואנה, ואם לא תחסוך בדלק היא לא תוכל להגיע לעבודה. רוז התכופפה ולחצה באצבעה על קצה הנעל כדי לחפש את הבהונות של ג'ק. שפע של מקום. הוא צמח פרא כמו עשב שוטה, והיא תמיד ניסתה לקנות נעליים שיהיו קצת גדולות עליו. "אתה מרגיש שהן גדולות מדי?"

ג'ק נענע את ראשו לשלילה.

"הן מוצאות חן בעיניך?"

ג'ק הנהן.

"בסדר", אמרה והעיפה מבט בתגית המחיר. עשרים ושבעה דולר ותשעים ותשעה סנט. היא היתה קונה אותן גם לו היה כתוב שם חמישים.

הבנים עמדו במעבר כמו צמד ארנבונים מפוחדים והביטו בה בדממה. רוז נאנחה.

"אתם רוצים להסתכל על הצעצועים?"

בדגש על "להסתכל". הבנים בהו בכובות של גיבורי-על,

מוקסמים משריונות ומשרירי פלסטיק צבועים. רוז השתתתה ליד המדף האחרון. הָזָר שעמד על הדרך צָץ בראשה ללא הרף.

הוא לא היה מקומי; היא היתה משוכנעת בכך. השוליים באזור זה היו צרים ונמתחו על פני כעשרים קילומטר בלבד. אפילו לא היתה להם עיירה של ממש, רק קומץ בתים שהיו מפוזרים אקראית בפאתי היער וזכו לשם המפוצץ איסט לאפורט. היא זיהתה את כל בני השוליים המקומיים, ומעולם לא נתקלה במישהו כמו מלך הדרך. היא לא היתה שוכחת עיניים כאלה.

אם הוא לא מאיסט לאפורט, סביר להניח שהוא מהעולם המוזר. אנשים מהעולם השבור מעדיפים רובים, לא חרבות. רוז נשכה שפתיים. בני שוליים כמוה עברו בחופשיות בין העולמות, אבל לעבור אל השוליים מהעולם השבור או מהעולם המוזר היה עניין שונה בתכלית עבור מי שלא ניחן ביכולת הזאת.

קודם כול, רוב האנשים מהעולם המוזר ומהעולם השבור אינם מסוגלים לראות מעבר לגבול שלהם. אם מישהו מהעולם השבור היה מנסה לעקוב אחריה אל השוליים, היא היתה נעלמת לו מהעיניים ברגע שהיתה חוצה. רגע אחד היא היתה שם, ורגע אחר כך היתה נעלמת והוא היה פשוט ממשיך לנסוע בעולם שלו. כיוון שאינם מסוגלים להבחין בגבול, מבחינתם השוליים פשוט לא נמצאים שם. הם אינם קיימים. כמו חדר שהדלת שמובילה אליו תמיד סגורה. גם מרבית האנשים בעולם המוזר אינם מסוגלים להבחין בגבול ומחמיצים אותו. הם חיים את חייהם בלי לדעת דבר לגבי המקום המשונה שנמצא בשכנות להם ומוביל אל עולם משונה עוד יותר.

כמובן, תמיד יש יוצאים מן הכלל. אנשים מסוימים בעולם

השבור נולדים עם כישרון לקסם. הוא נותר רדום בתוכם, עד שיום אחד הם נתקלים במקרה בדרך לא מוכרת ומחליטים לברוק לאן היא מובילה. גם בעולם המוזר היו אנשים שהצליחו לגלות את הממדים האחרים. וכאן מגיעים לבעיה נוספת: כואב לחצות את הגבולות.

זה היה המצב. אנשים כמוה גרו בשוליים כי רק שם היו להם כוחות קסם, אבל עבדו ולמדו בעולם השבור כי שם היתה פרנסתם. אך בשעה שמבחינתם חציית הגבול היתה כרוכה בחוסר נוחות ובדקירת כאב חטופה, אדם שנולד בעולם השבור או בעולם המוזר חווה ייסורים של ממש במעברים. ובכל זאת, קומץ נחוש הצליח לעשות זאת. שיירות מהעולם המוזר עברו באיסט לאפורט מדי כשלושה חודשים. בדומה למרבית בני השוליים, השקיעה רוז כל דולר פנוי שהיה לה בקניית זבל מהעולם השבור. פפסי. גרביונים. עטים יפים. כשהשיירות הגיעו היא היתה מוציאה את השלל שלה ומוכרת אותו למוביל השיירה במחיר מופקע או מחליפה אותו בפריטים מהעולם המוזר, בעיקר בתכשיטים משונים ובזוטות אקזוטיות, ואז מוכרת אותם לשני סוחרים שהכירה בעולם השבור. הכנסה קטנה מהצד.

השיירות נשארו זמן קצר בלבד. העולמות הם מקומות חמדניים. מי שנשאר יותר מדי זמן בעולם השבור איבד את הקסם שלו. מי שנשאר יותר מדי זמן בעולם המוזר דבק בו הקסם, והעולם השבור לא הניח לו לחזור. לבני השוליים היתה חסינות מסוימת שאפשרה להם לשרוד בשני העולמות זמן ארוך יותר מאחרים – אבל בסופו של דבר גם הם הוכרעו. פיטר פֶּדְרִיק, מהמפורסמים באנשי העולם המוזר שחצו אל העולם השבור, איבד את הקסם שלו לפני שנים. עכשיו הוא כבר לא היה מסוגל להיכנס אפילו לשוליים.

למה שאדם מהעולם המוזר יעבור אל השוליים ויסתכן בכאב ובאובדן הקסם שלו? הוא לא הגיע בשיירה – השיירה הבאה צפויה להגיע רק בעוד שבועיים. זה ודאי מקרה חירום כלשהו. אולי הוא בא בגללה.

המחשבה הזאת גרמה לה לעצור. לא, היא החליטה. איש לא הטריד אותה כבר שלוש שנים. סביר יותר להניח שהוא כלל לא הגיע מהעולם המוזר. השוליים צרים אבל ארוכים מאוד, ארוכים כמו העולמות עצמם. במזרח הם מסתיימים באוקיינוס, אבל במערב הם נמשכים לאורך אלפי קילומטרים. נכון, היער הרתיע מבקרים בדרך כלל, אבל פה ושם עברו אצלם אנשים. אומרים שהשוליים מתרחבים במערב. יש שמועה שחלק מעיר מערבית גדולה שוכן בתוך השוליים. אולי הוא הגיע משם. כן, כנראה.

למי אכפת בכלל מאין הגיע?

רוז נאנחה ולקחה מכל גדול של בועות סבון וארבעה מפריחי בועות. ג'ורג'י אהב בועות סבון. הוא היה מסוגל להחזיק אותן באוויר כמעט עשרים שניות. היא כבר הוציאה כסף על הנעליים. אם כבר אז כבר. הרי ג'ורג'י לא עשה משהו רע, ואפשר לומר שג'ק קיבל פרס על כך שקרע את הנעליים החדשות שלו. אז למה לא לקנות את בועות הסבון? הן יהיו תרגול טוב לג'ורג'י. יעזרו לו ללמוד להבזיק...

ואז קלטה שג'ק קיבל נעליים חדשות, ואילו ג'ורג'י יקבל רק בועות סבון עלובות. זה לא הוגן. לא משנה מה היא עושה, זה תמיד יוצא עקום. אוף, מה יהיה הדבר הנכון לעשות? לקנות את בועות הסבון או רק את הנעליים? היא הצטערה שאין לה חוברת הדרכה או משהו כזה, דף הנחיות כלשהו שיתאר בבירור מה הורה אחראי היה עושה במצב כזה. בדמיונה ראתה את ג'ורג'י בעוד עשרים שנה, יושב כבול באזיקי רגליים מול

פסיכיאטר כלשהו מהעולם השבור. "טוב, אתה מבין, הכול התחיל בבועות סבון..."

ג'ורג'י אמר משהו במעבר בין שורות המדפים וקול גברי עמוק יותר ענה לו. פעמוני אזהרה הצטלצלו בראשה של רוז.

היא רכנה קדימה אל מעבר לתצוגת בועות הסבון והציצה אליהם. גבר עמד לצד הבנים ושוחח איתם. היא הניחה את מכל בועות הסבון וצעדה לעבר האיש.

הוא עמד בגבו אליה. זה היה גב רחב ושרירי, מכוסה בחולצת טריקו ירוקה דהויה שהיתה צמודה בכתפיים ורפויה במותניים, חולצה שידעה ימים טובים מאלה. מצבם של מכנסי הג'ינס שלו לא היה טוב יותר – ישנים, משופשפים, אפורים מלכלוך קבוע שנשמע כבד. השיער שלו היה כהה והגיע כמעט עד הכתפיים.

הוא לא היה בן שוליים מקומי, וג'ק היה מריח אם בדיוק הגיע מהשוליים או מהעולם המוזר. קסם אינו פועל מעבר לגבול, אבל חוש הריח של ג'ק נשאר חד מהרגיל, ואנשים שיש בדמם קסם מדיפים ריח מסוים. היא עצמה מעולם לא הבחינה בריח, אבל ג'ק טען שיש להם ריח של פשטידות, מה שזה לא יהיה. הוא ידע שהוא חייב לומר לה מייד אם הם נתקלים באדם לא מוכר שמדיף ריח של פשטידה בעולם השבור. כשהתקרבה אליהם שמעה את קולו של האיש: "...כן, אבל הידיים שלו לא זזות. הוא תקוע ככה. אי-אפשר להילחם איתו."

הוא לא נשמע כמו אנס ילדים, אבל אנסי ילדים אף פעם לא נשמעים כמו אנסי ילדים. הם נשמעים כמו השכן הנחמד שהולך לכנסייה ושומר על החוק. והם מסתדרים נהדר עם ילדים.

ג'ורג'י ראה אותה. "רוז, גם הוא אוהב גיבורי-על."
 "אני רואה," היא אמרה. לו היו עכשיו בשוליים, ולו היתה
 יודעת להשפיע על הסביבה באמצעות כוח הקסם שלה, קולה
 היה מקפיא כל דבר שנמצא ברדיוס של עשרים מטר. "והוא
 מסתובב הרבה במעבר הצעצועים ומדבר עם ילדים?"
 האיש הסתובב. הוא נראה בסוף שנות העשרים לחייו. היו
 לו פנים נאות בעלות לסת רבועה ועצמות לחיים מפוסלות.
 שום שומן נעורים לא נותר בפניו. לחייו היו שקועות, ואפו צר
 ונאה. היא בחנה בקפידה את עיניו החומות העמוקות. העיניים
 הרגיעו אותה – הן היו מלאות כנות וישירות. לא אנס ילדים,
 היא החליטה. כנראה סתם בחור נחמד שמדבר עם הילדים
 במעבר הצעצועים.

הוא הושיט יד למדף העליון והוריד בובת פיראט. "הוא
 זו. אפשר לשנות לו את התנוחה." הוא הושיט את הצעצוע
 לג'ורג'י והבנים רכנו אליו. "מצטער," הוא אמר לה. "לא
 התכוונתי להבהיל אותך."

"לא נבהלתי." היא ריככה קצת את הנימה המאיימת.
 "טעות שלי." הוא פנה בחזרה אל הצעצועים.
 היא עמדה לידו במבוכה קלה. "אתה קונה לעצמך או לבן
 שלך?" שאלה כדי לומר משהו.
 "לעצמי."

"אה. אתה אספן? מהטיפוסים האלה שלא מוציאים את
 הצעצועים מהקופסה?" כן, נהדר, היא חשבה לעצמה. במקום
 לגמור את השיחה בנימה נעימה יחסית, תשאל את האיש הזר
 עוד שאלות, ולקינוח תעליבי אותו.
 הוא העיף בה מבט. "לא, אני מוציא אותם ומשחק בהם.
 אני מביים מלחמות ענקיות. אני גם מחלק אותם לפי קטגוריית
 משקל." בקולו ניכרה נימת אתגר קלה.

"יש לך הרבה גיבורים?" שאל ג'ורג'.

"ארבעה ארגזים."

בטח, תזרה מלח, חשבה רוז בארסיות פתאומית, ומייד עצרה בעצמה. הוא לא יכול לדעת שאין לה כסף לקנות להם צעצועים. הוא בסך הכול ענה על השאלה. היא חייבת לסיים את השיחה הזאת, לשלם על הנעליים הארוורות ולחזור הביתה.

"אני כל הזמן מחכה שיעשו דמות מוצלחת של קונאן, אבל בינתיים זה לא קרה," אמר האיש. "הפסקתי לקוות. קיוויתי למצוא היום את החץ הירוק, אבל אי-אפשר להשיג אותו בשום מקום."

"באיזו גרסה?"

הוא העיף בה מבט חשדני. "מ'שותפים קשוחים למסע'."

רוז הנהנה. בזכות שני האחים הקטנים שלה היא הפכה למומחית בבובות של גיבורי-על. "של 'דיי-סי דירקט'? ראיתי אותו ב'יקום מקביל' בהמשך הרחוב, אבל הוא יעלה לך שלושים דולר." התחשק לה להכניס לעצמה סטירה. זה פשוט נפלט לה.

העיניים שלו נפערו. "את יכולה לומר לי איפה זה?"

"אנחנו נראה לך," התנדב ג'ורג'.

היא נעצה בו מבט נוקב.

"אנחנו יכולים להראות לו את חנות הקומיקס, נכון רוז?"

העיניים של ג'ק היו ענקיות. "בבקשה."

רוז השתדלה מאוד לא לחרוק שיניים.

"זה בסדר," אמר האיש. "אני אמצא את זה. תודה שסיפרת

לי שהוא שם."

הוא הסתכל עליה כאילו היא מטורפת. "לא, אנחנו נראה

לך," אמרה לו רוז להפתעתה. "זה ממש בהמשך הרחוב, אבל קשה להסביר איך להגיע לשם. בואו, ילדים." כעבור חמש דקות צעדו ארבעתם על המדרכה, הלאה מוולמארט.

"שוב תודה," אמר האיש. "אני ויליאם."

"רוז," היא אמרה והסתפקה בזה.

נראה כי הבנים התאהבו בויליאם. ג'ק נראה מרותק במיוחד. הגיוני – הוא היה צעיר מכדי לזכור את אבא, ואיש מקרובי המשפחה הזכרים לא נשאר בסביבה מספיק זמן כדי להותיר רושם. ג'ק, ילד בודד שאביו נטש אותו בחיפוש אחר אוצר דמיוני כלשהו, היה נואש לתשומת לב גברית. "יש לי נעליים חדשות," אמר ג'ק.

ויליאם עצר והסתכל על הנעליים. "מגניבות."

ג'ק חייך. זה היה חיוך זעיר ומהוסס. הוא לא הרבה לחייך. אילו רוז היתה יכולה לשים יד על אבא שלהם ברגע ההוא, היא היתה מורחת אותו על הכביש באגרוף אחד.

ג'ורג' נשם נשימה עמוקה. אין ספק שלא היה מוכן להניח למישהו להתעלות עליו בגזרת המגניבות. רוז כמעט הרגישה את גלגלי השיניים המסתובבים בראשו הבלונדיני. היא היתה צריכה לקנות לו את בועות הסבון המחורבנות, כך לפחות היה יכול לומר שגם לו יש משהו חדש.

ג'ורג' מצמץ פעמיים ולבסוף פלט את פיסת המידע היחידה שהצליח לגרד. "קיבלתי עונש כי הלשנתי." "באמת?" שאל ויליאם.

רוז נדרכה. אם הוא יזכיר ציפורי עלוקה, היא תצטרך למצוא הסבר כלשהו. אבל ג'ורג' רק הנהן. "אה-הא." "זה לא נעים."

"לא."

ויליאם העיף בה מבט. "אחותכם נותנת לכם הרבה עונשים?"

"לא. בדרך כלל היא עושה ככה." ג'ורג'י גלגל עיניים בחיקוי מושלם של רוז ורטן: "מה עשיתי שזה מגיע לי?" ויליאם הביט בה.

"למה החלטת שאני אחותם?"

הוא משך בכתפיו. "את נראית צעירה מדי. ואני לא מכיר הרבה ילדים שהיו קוראים לאימא שלהם 'רוז'." הם הגיעו לקצה המדרכה. היא תפסה בידי הבנים ויחדיו חצו את הכביש והלכו על המדשאה לעבר כיכר קטנה. "אז אתה לא מהאזור?"

"לא. עברתי לכאן לפני שבועיים מפלורידה," אמר ויליאם. "קצת יותר קל למצוא כאן עבודה." "מה אתה עושה?" "אני רצף."

רוז הנהנה. האזור הזה פרח. בכל פעם שעברה כאן, ראתה שצוותי בניין הכשירו שטח נוסף לבניית שכונות חדשות ומרכזי קניות. אדם שמרצף בתים למחייתו יכול לעשות כאן כסף טוב. לא מפתיע שהוא יכול להרשות לעצמו ארבעה ארגזים של צעצועים.

החנות שנקראה "יקום מקביל" היתה דחוקה בין בית קפה למרכז הפצה של יר-פי-אס. המקום היה נקי ומסודר מאוד יחסית לחנות קומיקס. בחייו הקודמים, פיטר פדרייק היה קומודור פיטר פדרייק, אימת ים הדם וקברניט נאמן של אֶדְרִיאַנְגְ'ליה, מדינה בעולם המוזר. לפני עשור הוא החליט לצאת לגמלאות מהעולם המוזר אל העולם השבור, הצליח להמיר איכשהו את חסכוניותו לדולרים ופתח את "יקום מקביל". פיטר ניהל את

חנות הקומיקס שלו כפי שניהל בוודאי את הספינה שלו – המקום היה מצוחצח, חוברות הקומיקס היו מסודרות על פי הוצאה ויותר, וכל אחת היתה עטופה בניילון שקוף שעליו התנוססה מדבקת מחיר ברורה. המחיר היה סופי. פיטר שנא התמקחיות.

הוא קידם את פניה במבט חמוץ. רוז ידעה שזה לא אישי. הצרות רדפו אחריה, ופיטר שנא צרות אפילו יותר מאשר התמקחיות.

"זה כאן." ג'ורג' משך בשרוולו של ויליאם. "הנה, שם." ויליאם הלך בעקבות ג'ורג' וג'ק אל החלק האחורי של החנות.

רוז חייכה אל פיטר. הוא עשה כמיטב יכולתו לחקות פסל אבן מאיי הפסחא. היא התרחקה ממבטו אל החלק האחורי של החנות, ובדרכה הסתכלה על הרומנים הגרפיים שעל הקיר. היא אהבה קומיקס. וגם ספרים. הם היו החלון שלה אל העולם השבור, ואפשרו לה לחלום.

לעיתים קרובות רצתה להיות כמו אגתה, הגיבורה של הקומיקס "גאונה קטנה", לבנות כלי נשק מתוחכמים ממזלג חלוד, מסטיק ישן וחתיכת חבל. רוז לקחה רומן גרפי מגוילן. עשרים דולר... לא בגלגול הזה. היא הרימה מבט וראתה שוויליאם מאזין לג'ורג' המקריא את התיאור שהופיע על גב הקופסה. הוא נראה לא רע, חשבה לעצמה. ויש לו סבלנות. רוב הגברים כבר היו מנפנפים את ג'ורג'. אולי הוא בכל זאת אנס ילדים.

איזו מחשבה דפוקה. למה כל גבר שמקדיש קצת תשומת לב לשני ילדים, שבעליל צמאים לחברה גברית, מקוטלג אוטומטית כפושע?

ויליאם חייך אליה. רוז השיבה חיוך זהיר. משהו בווייליאם

לא היה לגמרי בסדר, אבל היא לא הצליחה להצביע בדיוק על הבעיה. הגיע הזמן לקחת את האחים שלה ולזוז.

רוז עקפה ארונית תצוגה קטנה והתנגשה בג'ק. הוא עמד דומם לחלוטין במעבר, ברכיו כפופות מעט, בקושי נושם, ונעץ את עיניו במעמד תצוגה כמו חתול המרוכז בטרף שלו. היא העיפה מבט בכיוון שאליו הסתכל וראתה חוברת קומיקס ססגונית. לא אמריקאית רגילה אלא חוברת מְנָגה קטנה ועבה יותר. על הכריכה נראו נערה בתלבושת מלחים ונער לבן שיער לבוש קימונו אדום. באותיות אדומות נכתב עליה: "אינויאשה".

רוז הורידה את החוברת מהמדף. ג'ק עקב אחריה בעיניו. "מה?" היא שאלה.

"אוזניים של חתול", הוא לחש. "יש לו אוזניים של חתול".

רוז בחנה את הכריכה וראתה אוזני פרווה משולשות מציצות מרעמת שערו הלבנה של הנער. היא הפכה את החוברת. "כתוב כאן שהוא שד, חצי אדם חצי כלב. אז אלה לא אוזניים של חתול".

על פי ההבעה הנואשת על פניו היה ברור לרוז שלא אכפת לו.

היא העיפה מבט בפיטר. "התחלת למכור מנגה?" פיטר משך בכתפיו מאחורי הדלפק. "החוברות האלה משומשות. איזה בחור הביא אותן. מוכר אותן כסט, שלוש בעשרה דולר. אם אני אצליח למכור אותן, אולי אזמין עותקים חדשים".

"בבקשה", לחש ג'ק בעיניים פעורות. "אין מצב. קיבלת נעליים. ג'ורג' לא קיבל שום דבר. "אז אני יכול לקבל אותן?" ג'ורג' צץ משום מקום.

"לא." אולי היא תצליח להסתדר איכשהו עם הוצאה של שלושה דולר, אבל לא עשרה, ומההבעה על פניו של פיטר היה ברור שלא יפרק את החבילה.
"אני אקנה להם אותן," הציע ויליאם.
"לא!" היא נסוגה צעד לאחור. הם עניים, אבל לא קבצנים.

"תקשיבי, ברצינות, אני גררתי אתכם לכאן כדי שתראו לי את החנות. ממילא אני קונה את החץ הירוק; עוד עשרה דולר לא ישנו לי." הוא העיף מבט בפיטר. "אני אשלם עליהן."
"בשום פנים ואופן לא," היא אמרה והקשיחה את קולה.
"רוז, בבקשה –" התחיל ג'ורג' לייבב.
היא קטעה אותו. "אתה בן דרייטון. אנחנו לא מקבצים נדבות."

הוא סגר את הפה בכוח.
"תחליטו כבר ותפסיקו לבזבז את הזמן שלי," אמר פיטר.
ויליאם הסתכל עליו. זה היה מבט של חייל למוד קרבות, והוא ריתק את פיטר למקומו כמו פגיון. הוא אפילו לא כוון אליה, אבל היא נתקפה דחף לסגת ולהסתלק. פיטר פדרייק קירב את היד למגירה, שם החזיק אקדח 0.45, ועמד קפוא.

היא לקחה את החוברות והניחה אותן על הדלפק. "עשרה דולר, אמרת?"
"עשרה דולר שישים ותשע עם מיסים," אמר פיטר בלי להסיר מויליאם את מבטו.

רוז חייכה. היו לה בדיוק עשרה דולר ושבעים וחמישה סנט בארנק. כסף לדלק. היא שלפה את הארנק, הוציאה את שטרות הדולר המשופשפים ושלושה מטבעות של רבע דולר, הושיטה אותם לפיטר, לקחה את העודף, ובאותו חיוך על פניה

נתנה את החוברות לילדים וצעדה אל מחוץ לחנות. הבנים נגדרו אחריה.

"רוז, חכי." ויליאם הלך בעקבותיה.

פשוט תמשיכי ללכת...

"רוז!"

היא הסתובבה והסתכלה עליו. "כן?"

הוא סגר את המרחק ביניהם. "אם לא הייתי אומר שום דבר לא היית קונה את החוברות. תני לי לפצות אותך. צאי איתי מחר לארוחת ערב. על חשבוני." היא מצמצה.

"אני לא מכיר פה אף אחד," הוא אמר. "נמאס לי לאכול לבד. ולא נעים לי בגלל החנות." רוז היססה.

הוא רכן מעט והסתכל לה בעיניים. "אני באמת אשמח לפגוש אותך שוב. תגידי כן." עבר נצח מאז הפעם האחרונה שיצאה לדייט. איזשהו דייט. ארבע שנים.

מחר יום רביעי, היום הראשון ללימודים. הילדים ירצו לפגוש את סבתא ולספר לה הכול. היא תוכל להסתדר עם ארוחת ערב. אבל משהו בויליאם הרתיע אותה. הוא היה חתיך, והיא רצתה לחבב אותו. אבל זה פשוט לא קרה. המבט שנעץ בפיטר היה כמעט מבט של טורף. "אתה לא הטיפוס שלי."

"איך את יודעת? בקושי החלפנו עשרים מילים."

זה נכון. היא לא ידעה עליו דבר. אבל הזהירות דרשה לדחות את ההצעה ולחזור אל מאחורי אבני המגן שלה. להסתתר. ולמחשבה זאת משהו ברוז התמרד, כפי שקרה בתחילת כיתה ה', כששרה וולטון אמרה בפעם הראשונה שאימא שלה זונה.

העקשנות של בית דרייטון, שסבתא שלה היתה מפורסמת בה, הרימה ראש. לא, היא חשבה. לא יגרמו לה להתכווץ מאחורי אבני המגן עד סוף החיים המחורבנים שלה. אף אחד גם לא יכריח אותה לעשות משהו שהיא לא רוצה לעשות. זה יהיה מעשה של חולשה באותה מידה. "אתה בחור נחמד, ויליאם. אבל אני באמת לא יכולה. מחר היום הראשון ללימודים, ואני צריכה להיות בבית." הוא הסתכל עליה רגע ארוך והרים ידיים לאות כניעה. "בסדר. אולי נתראה מתישהו." הוא גרם לזה להישמע כמו הבטחה. "אולי", היא אמרה.

3

יום רביעי הגיע הרבה יותר מדי מהר. משאית לבנה עקפה אותה במהירות וצפרה בקול גדול. רוז אפילו לא העיפה בה מבט. המחוג של מד הדלק צנח מתחת לסימן המכל ריק. "רק להגיע לשוליים," היא מלמלה. "זה כל מה שאני מבקשת."

טנדר הפורד הישן התקדם בקול טרטור וחריקה. היא הקפידה לנסוע במהירות חמישים קמ"ש כדי לחסוך בדלק. במרחק שקעה השמש באיטיות ואיימה לצבוע את השמיים באדום. היא כל כך מאחרת.

היא נאלצה לעבוד שעות נוספות בתעריף הרגיל של שבעה דולרים לשעה. היה מקרה חירום בחנות ההדפסה על חולצות – עובד ממורמר ריסס את הרצפה בחומר הדביק שבעזרתו מקבעים את החולצות למקומן בזמן ההדפסה. עד שהבעלים הספיק לקלוט מה קורה והתקשר לצוות "טיפ טופ", הפכה הרצפה לבלגן מחיריד של כל סוג אפשרי של לכלוך. רק דבר אחד הצליח להסיר את התרסיס הדביק – טרפנטין. במהלך השעתיים האחרונות זחלו רוז ולאטויה על ארבע והציפו את

האריחים בחומר. האצבעות שלה הסריחו מטרפנטין. הוא נספג בכל דבר – בעור שלה, בשיער, בנעליים... הגב שלה כאב. היא חייבת להגיע הביתה ולהתקלח. נכון, היא עובדת ניקיון, אבל זה לא אומר שחייב להיות לה ריח כזה.

היא הרגישה חרטה מסוימת על כך שלא נענתה להצעה של ויליאם. הוא לא התאים לה כבן זוג, אבל יכול היה להיות חבר. מישוהו לדבר איתו מחוץ לשוליים. אל תבכי על חלב שנשפך, אמרה לעצמה. היא סירבה לו, ותצטרך לחיות עם זה.

העיקול המוכר של דרך פוטר נגלה מתוך הצמחייה. סוף-סוף.

הטנדר התעטש.

"קדימה, בחורצ'יק, אתה מסוגל."

הפורד התעטש שוב. היא הורידה את הרגל מדושת הגז, כיוונה את הטנדר הישן אל הסיבוב והניחה לו להתגלגל לאורך הדרך אל בין העצים. בינתיים הוא האט לחמישה-עשר קמ"ש. רק עוד קצת דלק. רק עוד קצת...

הם חצו את הגבול, והקסם התלקח בתוכה ומילא אותה חמימות. המנוע גווע במלמול שקט, ורוז הניחה לטנדר לגלוש מהדרך אל הצמחייה העבותה. ענפים הצליפו ונסגרו מאחוריה. היא חנתה, יצאה, נעלה את הטנדר וטפחה על מכסה המנוע החם. "תודה."

זה היה היום הראשון ללימודים, ונגמר לה הדלק. לפחות סבתא הסכימה לאסוף את הילדים מהתחנה ולהשגיח עליהם עד שרוז תחזור הביתה מהעבודה. בדרך כלל הם הלכו לבד, אבל היום היה צפוי להיות יום מיוחד. הם יתפקעו מרוב טובנות מסעירות לגבי החזרה ללימודים.

רוז התחילה לצעוד בדרך. סביבה הקיף היער את שביל

העפר – הקרקע היתה רכה ממאות עונות סתיו, והעצים העצומים הנטועים בה שזרו זה בזה ענפים כהים ומפותלים. זמורות זנב־הסוס תכולות עיטרו את הענפים. אור הדמדומים השתופף בין העצים. מטפס הקודזו שהתפרש כשמיכה ובלע עצים בשלמותם בעולם השבור, פסק בגבול. כאן בשוליים תפס את מקומו הטחב וחבק את גזעי העצים כמו שרוול של קטיפה. פרחיו הזעירים בקעו מגבעולים דקיקים ונראו כמו נעלי נשים הפוכות בסגול בוהק, ירוק־מנטה, ורוד וסגלגל. ניחוחות תריסר צמחי מרפא בישמו את האוויר בתערובת ארצית, מרירה מעט.

רעשים מאיימים בקעו ממעמקיו האפלוליים של היער, ופה ושם נדלק בחופת העצים זוג עיניים יוקד. רוז התעלמה מכל זה. היער היה היער; מרבית הדברים באזור הזה ידעו מי היא והניחו לה לנפשה.

שלושה קילומטרים הפרידו בינה לבין הפנייה לבית, ורוז שקעה בצעדה מוכרת, נוחה. זו נמשכה עד העיקול השלישי בדרך. שם היא עצרה. זאת הנקודה שבה זינק האיש בעל שתי החרבות על הטנדר שלה.

רוז בחנה את העקבות בעפר. זה באמת היה יוצא דופן. למיטב זיכרונה, מכסה המנוע של הטנדר הגיע קצת מעל למותן שלה. היא התרוממה על קצות האצבעות וקפצה גבוה ככל יכולתה. אפילו לא קרוב. לו היתה רצה ואז קופצת מתוך תנופה, אולי היתה מצליחה להניח רגל אחת על מכסה המנוע. אבל הוא זינק על הטנדר הנוסע, נחת על רגליו והמשיך בתנועה בלי שום קושי.

היא הרימה את ראשה למשמע רעש זעיר וצורמני מעליה. משמאלה פרש עץ גבוה את ענפיו מעל השביל ורכן אל הדרך. בגובה של כשלושה מטרים מעל לקרקע, ממש מתחת למקום

שבו התפצל גזע העץ לשניים, חבקה דמות כחושה את הגזע. קני ג'ו אוּגְלֵטְרִי.

קני נמצא נמוך למדי ברשימת האנשים החביבים עליה, מקום אחד בלבד מעל אימא שלו, ליאן, שהיתה חברתה הטובה ביותר של שרה וולטון בתיכון, ושההישג המשמעותי ביותר שלה היה לכתוב קלבה של זונה בטוש על הארונית של רוז. איות לא היה מהצדדים החזקים של ליאן, אבל את הבריונות היא הפכה לאומנות.

התפוח לא נפל רחוק מהעץ – קני בן התשע היה בריון בעל פה גדול. לפני חודש בערך התגלע סכסוך בינו לבין ג'ורג'י במשחק סופטבול, והעניין הידרדר לחילופי דברים. אלמלא ג'ק היה קני מכסח את ג'ורג'י במכות, אבל כל הילדים פחדו מג'ק. ג'ק התכתש כאילו כל תגרה היא האחרונה שלו, ולפעמים המשיך גם אחרי שניצח.

קני נאחז בעץ והיה דומם לחלוטין. מפרקי ידיו הלבינו מרוב ייאוש. חולצתו ומכנסי החאקי הבלויים שלו היו מוכתמים, ושריטה גדולה נמתחה לאורך ירכו. דם זלג לאיטו במורד השוק. קני בהה בה. עיניו היו מזוגגות ולובן העין נראה חיוור מאוד. כל חילוקי הדעות שהיו לה עם ליאן החווירו לנוכח ילד בן תשע שנראה מבועת עד מוות.

"הכול בסדר, קני?"

הוא רק בהה.

רשרוש נשמע מהשיחים שמשמאלה. זה היה רשרוש החלטי, רשרוש של טורף. רוז נסוגה באיטיות לאחור.

רעד עבר בגבעולים הדקים. הענפים התכופפו, העלים המשולשים הכהים הוסטו הצידה, ויצור יצא אל אם הדרך. גובהו היה מטר ועשרים כאשר עמד זקוף, וכל גופו היה רקמה מצחינה ונרקבת, מחוברת כמעשה טלאים מחריד. רוז

ראתה קשקשים של נחש יער על רגלו השמאלית, פרוות שועל
אדמדמה על הכתף, פלומת סנאי אפורה ומדובללת על החזה,
פסים חומים של חזיר בשיפולי הבטן... חלק מבטנו היה חסר,
וגוש מרקיב של מעיים הבהיק מתוך החור, ממש מתחת להבזק
צלעות צרות.

פניו היו מחרידות – שתי עיניים חיוורות וזדוניות נלטשו
בה מתוך ארובות עין שקועות. הן היו גדושות שנאה עזה
וממוקדת. מתחתן נפער פה רחב, מצויד בשיניים משולשות
וחדות שבצבצו מתוך לסתותיו בכמה שורות.

קול התנשפות מאומץ ומלחשש בקע מהיצור בצליל כבד
ורטוב. עוב. יצור של שנאה ושל קסם, קללה חיה השואבת
את כוחה מזעמו של יוצרה. מישוהו קילל שטח אדמה או בית
בקרבת מקום, והיער העניק לקללה גוף ומטרה: להרוג כל דבר
שתיתקל בו.

במרומי העץ יילל קני בשקט, כמו חתלתול.
העוב פער את פיו וצעד קדימה, והסכנה קרנה ממנו כמו
הילה באושה. הוא רצה לרצוח אותה, לקחת חתיכה מבשרה
ולהטמיע אותה בו.

רוז הרימה את ידה הימנית.
העוב לחשש. גפיו המעוותים נפרשו לרווחה וטפרים
צהובים בצבצו מהם.

דוק של קסם כיסה את אצבעותיה של רוז. הקסם רטט
בתוכה בניסיון להשתחרר.

העוב הסתער עליה, ניביו וטפריו נכונים לשסע ולועו
השחור פעור לרווחה.

רוז הבזיקה. קסם נורה מידה בשוט בוהק של לוכן ופגע
בחזהו של היצור. כוח תנופתו של היצור נשא אותו צעד נוסף,
אך הלהבה הלבנה הקפואה של ההבזק צרבה אותו והתחפרה

בחזהו בחיפוש אחר ליבתו המכוסה זדון. לא די יהיה לבתר אותו – היא חייבת להרוג את הקללה עצמה. גושי בשר נשרו מהעוב. רוז התקדמה והותירה את שוט האור מקובע על היצור. זרועה פעמה ממתח. העוב התפרק וחשף תחתיו רסיס של אפלה גועשת בהבזקים אלימים, אדומים וסגולים. רוז סגרה את אגרופה בכוח. השוט הלבן אחז באפלה. היא התאמצה והידקה את אחיזתה עד שציפורניה ננעצו בכף ידה. בצליל שמזכיר אגוז מתפצח קרס הרסיס אל תוך עצמו במטר של ניצוצות לבנים – ונעלם. רוז פלטה נשיפה עמוקה, צעדה מעל לגושי הבשר הפזורים על השביל וניגשה אל העץ. "בוא," היא אמרה והושיטה את ידה.

קני נותר קפוא. לרגע חשבה שתיאלץ להביא את אימא שלו, אבל פתאום הוא הרפה וגלש במורד הגזע. בדרכו נשרט מקליפת העץ ומהענפים, אך צנח אל בין זרועותיה. היא נאלצה לשמוט אותו על רגליו – הוא היה כבד מדי. "הוא איננו," היא אמרה וחיבקה אותו. "חוסל ואיננו. אתה מבין?" הוא הנהן.

"הוא לא יחזור. אם תראה פעם יצור כזה, תרוץ לבית שלי הכי מהר שתוכל. אני אהרוג אותו. עכשיו לך הביתה." הוא מיהר לאורך הדרך בריצה מבועתת ופנה שמאלה אל בית משפחת אוגלטרי.

רוז הביטה לאחור אל גושי הבשר הפזורים על הדרך. רק קומץ משפחות ניחנו בקסמים חזקים מספיק כדי ליצור עוב, וכל מי שמסוגלים לכך היו אנשים מבוגרים יחסית שלכאורה לא היו עושים דבר כזה. אי־אפשר לעצור עוב. זה נשק שהורג כל דבר שנקרה בדרכו. היא לא נתקלה ביצור כזה כבר שנים.

בפעם האחרונה שזה קרה נדרשה חבורה שלמה כדי לצוד אותו בעזרת דלק ולפידים.

משהו השתבש בצורה רצינית אם מישוהו מהמקומיים הטיל קללה שבראה עוב. משהו רע מאוד קורה כאן. חרדה צוננת רבצה על בסיס עורפה. לרגע שקלה ללכת בעקבות קני ג'ו ולברר אם ליאן יודעת על זה משהו, אבל פסלה את הרעיון. זמן קצר לאחר סיום הלימודים בתיכון התחתנה שרה עם איש עשיר ועברה לבית יפה בעולם השבור. על פי השמועות, ליאן לא היתה רצויה בבית החלומות החדש של שרה, וזה רק ליבה את הכעס שלה על החיים. היא ורוז לא דיברו מאז התיכון. היא ממש התקשתה להאמין שליאן תיפתח בפניה פתאום. רוז צעדה בדרך בקצב מהיר. ככל שתמהר להגיע הביתה, כך תקדים לוודא שהבנים בסדר.

מעטים הדברים שהתרחשו באיסט לאפורט ללא ידיעתה של סבתא אליאונור. היא פשוט תצטרך לשאול אותה.

"Mémère?"

אליאונור העיפה מבט בפניו של ג'ורג'י. היא מעולם לא הצליחה לחלץ ממנו הסבר איך ידע לקרוא לה ככה. היא לא דיברה מילה בצרפתית עם מישוהו מהם. אבל ג'ורג'י התחיל לקרוא לה ככה בגיל שנתיים, במבטא פרובנסלי קל. היתה לה הרגשה שאינו יודע בעצמו מדוע הוא עושה זאת, אבל בכל פעם שאמר את המילה החזיר אותה לגבעות יבשות, חמימות, שם ישבה בשמש לצד סבתה שלה, כרסמה לחם פוגאס שהותיר בפיה טעם תפוז קל, וצפתה בגברים למטה בכפר משחקים "לה לונג" * בחן של רקדני בלט.

* משחק השלכת כדורים טיפוסי לפרובנס. (הערת המתרגמת)

היא חייכה אליו. "מה?"

"אנחנו יכולים לצאת החוצה?"

שני זוגות עיניים מצמצו אליה מתוך פנים מלאכיות: של ג'ורג'י כחולות ושל ג'ק ענבריות. חוליגנים קטנים, שניהם. "כבר חושך?"

"לא נעבור את אבני המגן."

היא גלגלה עיניים. "אה, ואתם חושבים שנולדתי אתמול, מה?"

"בבקשההההה." העיניים של ג'ורג'י לא היו מביישות שום כלבלב. מאחוריו הנהן ג'ק בהתלהבות.

"בסדר." היא נכנעה לפני שהלב שלה יימס. רוז לא תהיה מאושרת אם תגלה, אבל אם רוז לא תדע היא לא תוכל לעשות מזה סיפור. "אני לא סומכת עליכם. אני יוצאת למרפסת."

הם היו בחוץ עוד לפני שהספיקה לקום מהכיסא. אליאונור לקחה את ספל התה שלה למרפסת. כיסא הנדנדה הישן חרק תחת משקלה. הבנים מיהרו לחצר.

מעבר לגבול אבני המגן רטט היער חיים. השמיים התכהו ונצבעו בסגול עמוק ומרגיע, ועלי הענפים העליונים, שנראו כמעט שחורים כנגד הרקיע, רשרשו בנחת בלחישה הצוננת של רוח הערב. הצריחים הלבנים של מחט הלילה לבלבו פה ושם בין העצים. בשעות היום לא היו גבעוליהם אלא נצרים ירוקים, אך עם רדת החשכה פרצו מהם מפלים של פרחים עדינים בצורת פעמון ובישמו את הלילה בניחוח ביישני. אליאונור נשמה ממנו עמוקות וחייכה. שְׁלוֹ כל כך...

אִישֶׁקט הנץ בבסיס עורפה והתגלגל במורד הגב בפרץ צונן וצמיגי. היא הרגישה שמבטו של מישהו ננעץ בה, כאילו

מסומנת לה מטרה בין השכמות. אליאונור הסתובבה וסקרה את קו האבנים.

הנה. נקודה כהה השתהתה ממש מעבר לקו, משמאלה. היצור ניצב על ארבע, דחוס ואטום, כמו חור שנגזר ביריעת הלילה, וחשף חשכה בראשיתית. היא בקושי ראתה אותו באפלולית, וצלליתו היתה ניחוש יותר מאשר ודאות.

אצבעותיה של אליאונור איתרו את קמע העץ הקטן התלוי על צווארה. היא אחזה בו בחוזקה ולחשה: "מבט."

קסם פעם ממנה כמניפה אופקית שטוחה, ומשך את הנוף ואת היצור אל עיניה בבת אחת. היא ראתה חשכה, ובתוכה חרך צר של עין: אפורה חיוורת, זורחת קלושות, ללא קשתית או אישון. היא ניסתה לגשש מעבר לה, ושמץ צורה נגלה לעיניה לרגע, גועש אלימות לא מוכרת. חושיה הזדעקו בבהלה. העין נעלמה בתנועה חדה. אליאונור הרפתה מהקמע והספיקה לראות כתם מטושטש של חשכה, כשהיצור נעלם ללא קול בצמחייה הנמוכה.

היער היה בית לדברים רבים, אבל אליאונור מעולם לא ראתה יצור שזורותו מטרידה כל כך. היא העיפה מבט בילדים שעל הדשא, בטוחים מאחורי אבני המגן. הכול יהיה בסדר, אמרה לעצמה. קסמי המגן סביב ביתה של רוז עתיקים וחזקים. הלחשים הכו שורשים עמוקים בקרקע. ומלבד זאת רוז אמורה להגיע הביתה בכל רגע, ואליאונור ריחמה על כל יצור שינסה לחצוץ בינה לבין הבנים.

זה בוודאי יצור משונה כלשהו שפלט היער. היער התמשך ממערב לאיסט לאפורט והגיע עד העולם המוזר. אולי יצור כלשהו חצה את הגבול אל השוליים. דברים משונים מזה קרו. אין צורך לספר לרוז, החליטה אליאונור. הילדונת המסכנה מלאת פחדים גם ככה.

*

רוז עברה את עיקול הדרך האחרון ועצרה בשולי המדשאה. סבתא אליאונור ישבה על המרפסת ולגמה תה חם מספל. לפני זמן־מה החליטה סבתא שהיא זקנה מספיק כדי לטפח מראה של מכשפה. היא עיצבה את שיערה האפור לכדי גוש מדובלל שעוטר אקראית בנוצות, בזרדים ובקמעות. הבגדים שלה התחרו בהצלחה ביצירות מעצבים מהזרם הדה־קונסטרוקטיבי – הם נקדעו בקפידה וסודרו בשכבות אומנותיות, עד שהזכירה תרנגולת מרוטה־למחצה שחתיכות וקרעי בד מרפרפים סביבה עם כל תזוזה.

באמינות התלבושת שלה פגמה מעט העובדה שגם הסחבות שלה וגם שיערה היו נקיים מאוד והדיפו ניחוח קל של לבנדר, ומראהו של ספל התה הבלתי מכשפי בעליל שלה, המעוטר בחתלתול אפור וצמרירי, לא תרם גם הוא.

"הבנים עשו לך בעיות?" שאלה רוז והתיישבה לצידה.

סבתא גלגלה עיניים. "כחייך, אני בת מאה ושבע. אני חושבת שאני מסוגלת להתמודד עם שני חוליגנים."

בזכות הקסם, רוב האנשים בשוליים נשארו חיים ובריאים הרבה מעבר למקביליהם בעולם השכור, וסבתא נראתה בת חמישים וחמש לכל היותר. הבעיה לא נעוצה בגיל שלה, חשבה רוז לעצמה. הבעיה היא שברגע שהבנים מסתכלים עליה בעיני כלבלבים, כל הכללים והמשמעת נעלמים ללא זכר.

מאחורי סבתא רדפו הבנים זה אחר זה על הדשא – ג'ק, קל תנועה ומהיר כברק, וג'ורג'י, צל חיוור וזהוב שיער. הוא נראה חיוור מהרגיל היום. אחד מהם חיקה את אינויאשה, הנער השדוני מחוברת הקומיקס; האחר היה כנראה לורד סְשומארו, השד שהיה אחיו־למחצה של אינויאשה, והיה מבוגר וחזק ממנו. אבל מכאן לא היה ברור מי הוא מי.

רוז לא הצטערה על כך שקנתה את חוברות הקומיקס. הבנים לא הרפו מהן, והכרכים יקרי הערך תפסו כעת את מקום הכבוד הנחשק על המדף העליון בחדרם. ג'ורג' התנשף בכבדות. הוא התיישב על הדשא ורכן קדימה. רוז שמעה אנחה. נראה שהוא עומד להקיא.

סבתא קפצה שפתיים. "מה זה היה הפעם?" "גוזל." הוא החזיר אותו לחיים הבוקר, לפני שלקחה אותם לתחנת ההסעה לבית הספר.

ג'ורג' השתעל ורכן אל הדשא. ג'ק עצר באמצע הצעד. רגע ארוך הסתכל על ג'ורג' בפנים חסרות הבעה ואבודות, ואז ניגש והתיישב לצידו.

"אם ג'ורג' ימשיך ככה, זה יהרוג אותו." סבתא נדה בראשה.

רוז נאנחה. בכל פעם שג'ורג' החזיר יצור כלשהו לחיים, הוא הקריב משהו מהחיוניות שלו. ככל שיכולתו התחזקה הלך גופו ונחלש, כאילו היתה תודעתו להבת נר שבוערת באש חזקה מדי ומכלה את השעווה מהר מדי. הן ניסו להסביר לו. הן ניסו לדבר איתו. הן ניסו איומים ועונשים ותחנונים, אבל דבר לא הועיל. ג'ורג' נפח חיים בדברים שמותם העציב אותו, ופשוט לא ידע איך להרפות.

"איזה צמד," נאנחה סבתא. "חתול עם משאלת מוות ואחיו שמנסה לשמר חצי מהיער הזה בחיים." קולה נשבר מעט. "מה שלום קליטוס?" שאלה. היא התאמצה בכירור להישמע אגבית, אך נכשלה בכך.

"אין שינוי," אמרה רוז.

צל העיב על עיניה של סבתא. היא הזעיפה פנים ומזגה לרוז ספל תה. "הבנים סיפרו לי על ויליאם הזה. מה הוא עושה למחיתו?"

בוגדים. "הוא מרצף ב..."
"מעצב?" גבותיה של סבתא התרוממו.
"לא. נכון זגגים מתקינים זגוגיות? אז רצפים מתקינים
רצפות."

"את בטוחה שהוא לא אנס ילדים? כי זה מה שהם עושים,
הם מתחבכים על האישה, מחזרים אחריה, ופתאום הם
שמים –"

רוז נעצה בה מבט זועף. "הוא לא אנס ילדים."
"איך את יודעת?"
רוז פרשה זרועות בחוסר אונים. "יש לו עיניים כנות."
"הוא נאה?"

רוז הזעיפה פנים. "הוא גבר מרשים. שיער כהה, עיניים
כהות. אני מניחה שהוא נאה."
"אם הוא נראה כל כך טוב, למה לא הסכמת שהוא יחזר
אחריך?"

"משהו לא היה בסדר," היא אמרה קצרות.
סבתא הסתכלה עליה, ועיניה הכחולות בפניה החומות
הקמוטות נראו מלאות חיים כמו שתי סיגליות בשדה שזה
עתה נחרש. "אני מבינה."

"ראיתי היום עוב," אמרה רוז בניסיון להחליף נושא.
גבותיה של סבתא התרוממו. "כן? באיזה גודל?"
רוז הרימה את ידה לגובה מטר ועשרים.
"אוי. גדול." זיק של דאגה העיב על הכחול הצלול של
עיני סבתא.

רוז הנהנה. "הוא הבריא את קני ג'ו אל צמרת עץ."
"מגיע לקני ג'ו. הרגת אותו?"
הן חלקו חיוך פרטי קטן. שבועיים אחרי שרוז הבזיקה
בלבן, סבתא יצרה עוב קטן כדי שתהרוג אותו. לשם התרגול,

כך אמרה. הוא היה יותר מזה – הוא היה מבחן. סבתא רצתה לראות לאיזה להט יכול להגיע ההבזק שלה. רוז פוצצה את העוב לחתיכות בתוך עשר שניות. סבתא שתקה במשך חצי יום. סבא אמר שזה שיא כלשהו וחזה את בוא האפוקליפסה. רוז הנהנה. "מי מסוגל ליצור עוב?"

סבתא הניחה את הספל מידה באנחה. "זאת קללה חזקה. אני מסוגלת. לי סְטֶרְנֶס. ג'רמיה לאבְדָל. אדל מור. אמילי פו. גם הדודה שלה אלזי יכולה פעם, אבל לאישה המסכנה חסר בורג כבר כמה, עשרים שנה?"

"שמעתי שהיא עורכת מסיבות תה." רוז שתתה את התה שלה.

סבתא הנהנה. "ראיתי אותה עושה את זה. היא מושיבה דובוני פרווה אל שולחן פיקניק ומוזגת להם תה דמיוני במערכת כלי תה מפלסטיק. לפעמים הדובים אפילו שותים אותו. היתה לה יכולת אמיתית, אבל הכול התבזבז."

רוז פתחה את פיה לספר לה על האיש שאוהב לקפוץ מעל טנדרים נוסעים, אבל השתתקה. זאת היתה סתם תקרית יחידה. זה לא יוביל לשום דבר. למה להדאיג אותה?

"אני אגלה מי עשה את זה. ואני בטוחה שג'רמיה ואדל ירצו לומר לו בדיוק מה דעתם על העניין." סבתא קמה. "טוב, כדאי שאלך. מחר אגש אל אדל כדי לבדוק מה היא יודעת. החוליגנים גמרו להכין שיעורי בית, ולג'ורג' יש פתק מהמורה. משהו לגבי שורות."

"שורות?" המצח של רוז התקמט.

"כן. אני חושבת שצריך לקנות לו עוד שורות."

"אולי מחברת שורות?" ניחשה רוז.

"כן, זהו."

סבתא פנתה לדלת ונעצרה תחת מסגרת המשקוף. "אולי

כדאי שתיתני לבחור הזדמנות. החיים לא נגמרים אחרי יריד הבוגרים, את יודעת. הם נמשכים." היא יצאה. רוז נאנחה ומזגה לעצמה עוד תה. תני לבחור הזדמנות.

רוז הרהרה בעניין. אולי היתה צריכה לתת לווייליאם הזדמנות. יכול מאוד להיות שרוב האנשים במצבה היו עושים זאת. היא לא יצאה עם אף אחד כבר שנים.

וזאת בדיוק הבעיה. היא לא יצאה עם אף אחד כבר שנים, וכושר השיפוט שלה לא היה במיטבו. במידה מסוימת היא רצתה להיות יפה וחסרת דאגות. ברגעי ייאוש נדירים היא רצתה גבר שיסתכל עליה כאילו היא הדבר החשוב ביותר בעולם, ואם לא, היתה מוכנה להתפשר גם על מישוהו שחושב שהיא יפהפייה ואומר לה את זה. סביר להניח שווייליאם יעמוד בדרישות. היה בה קול שאמר שמשוהו עדיף על שום דבר. אבל אם תיקלע לזרועותיו של המשוהו הלא נכון, היא תתחרט על כך לשארית חייה. הנכווה ברותחים נזהר בצוננים. כשמתחילים לחלוט, האכזבות מרות יותר. היא למדה את הלקח הזה היטב.

התקרית עם ויליאם ערערה אותה. בלי משים הוא חילץ את כל הרצונות והתקוות הישנים שלה מגומחות הנפש שאליהן תחבה אותם וגרר את כל הבלגן הזה החוצה. עכשיו היא צריכה להתמודד עם זה, והיא נטרה לו על כך. אם חושבים על זה, כל גבר חתיך שהיה מזמין אותה לצאת היה מחולל תגובת שרשרת דומה. היא לא רצתה לצאת עם ויליאם רק משום שהוא נמצא במקום הנכון ובזמן הנכון. והיא שנאה להרגיש נואשת.

רוז קמה, אספה את הספלים ואת הקומקום על מגש ולקחה את הכול למטבח. זה לא תמיד היה ככה, הרהרה. היא מעולם

לא היתה הנערה הכי מקובלת בבית הספר, אבל היו לה לא מעט מחזורים. באותם ימים יצאה עם בנים שאפילו בת דרייטון לא היתה ממהרת להביא הביתה. כמו בראד דילון. לבראד היו שיער שחור, עיניים חומות לוהטות ושרירי זרוע מגולפים. והתחת הכי שווה במחוז. אבל זה היה לפני יריד הבוגרים.

איסט לאפורט היתה עיירה קטנה מכדי שיהיה בה תיכון משלה, ורוב הילדים למדו בעולם השבור. בבית הספר הזעיר של הכנסייה למדו אלה שלא היו להם מסמכים או כסף כדי לשחד את מנהל בית הספר התיכון בעולם השבור, אבל זהו, לא היו אפשרויות נוספות. מי שכן למדו בתיכון בעולם השבור נאלצו להעמיד פנים במשך ארבע שנים שהם אנשים רגילים מהעולם השבור. ארבע שנים שהזכירו להם כמה הם עניים, ואת כל הדברים שלעולם לא יוכלו לעשות: ללמוד באוניברסיטה, לטייל בעולם, לגור בבית יפה...

בגלל זה היה יריד הבוגרים עניין כזה גדול. הוא נחגג בשלושה-עשר במאי, כשבתי הספר של העולם השבור שחררו את הילדים לחופשת הקיץ. זאת היתה ההזדמנות של הבוגרים שסיימו את לימודיהם בתיכון לחגוג את החופש. כולם השתתפו. אפילו כחולי-דם מהארצות הגובלות בשוליים הגיעו מדי פעם לחגיגות, עטופים בקסמים רבי-העוצמה של העולם המוזר. דוכני מזון הוקמו בשולי השדה, שיירות מהעולם המוזר הגיעו לסחר חליפין תמורת זוטות מהעולם השבור, ומתקנים מתנפחים ומגלשות מים הוקמו למען הילדים הקטנים. אחרי שכולם גמרו לאכול ולסחור הם נאספו בשדה העורבים לצפות בבוגרים מפגינים את יכולות ההבזקה שלהם. אין דבר פשוט ומורכב יותר מהבזק – פרץ של קסם טהור וישיר. כמו ברק. הצגת תכלית של כוח הקסם. ככל שההבזק בוהק ומוגדר יותר, כך כוחות הקסם של האדם חזקים יותר.

הילדים מהשוליים הסתובבו יחד גם בבתי הספר בעולם השבור, ומרגע שהגיעו לתיכון נושא השיחה היחיד בין השיעורים ובזמן הפסקת הצהריים היה מי הבזיק בשנה הקודמת ובאיזה צבע. המוכשרים מקרב בני השוליים הבזיקו בכחול או בירוק בהירים, וכל אחד מהם רק קיווה שבעלותו על הבמה לא יפלוט צבע אדום כהה, שהיה החלש ביותר, ויזכה לקריאות בוז מהקהל. רק כחול-הדם, האריסטוקרטים של העולם המוזר, הבזיקו בלבן, ואפילו במקרה שלהם לא כל אחד היה מסוגל להפיק שוט מבוקר של כוח קסם.

רוז שטפה את הכוסות והחזירה אותן לארון. החטיבה היתה סיוט מבחינתה – ליאן ושרה, שתי המנוולות המקובלות, הציקו לה בלי הפסקה כי אימא שלה שכבה עם אבא של שרה, פיתתה אותו לעזוב את אימא של שרה ואז זרקה אותו. ההורים של שרה התגרשו, ורוז שילמה את המחיר. היא היתה הבת של הזונה – ועוד זונה קבצנית – ילדה מכוערת, ענייה ולא מוצלחת בשום דבר.

בכיתה ו' התחילה להתאמן בהבזק שלה. היא עבדה עליו בדבקות קנאית, התאמנה שעות לבדה, נחושה בדעתה להוכיח את עצמה. אימא שלה מתה כשרוז היתה בכיתה ט', וזה רק דרבן אותה עוד יותר. ההבזק הפך לדיבוק. היא התאמנה, והתאמנה, והתאמנה, עד שהקסם נהר מתוכה, גמיש וצייתן. כשרוז צעדה בראש זקוף אל מרכז השדה ביריד הבוגרים, היא ידעה שהיא מוכנה. היו מאחוריה שנים של תרגול. סוף-סוף היא תראה להם מה זה. היא פרשה ידיים לרווחה והבזיקה בקשת לבנה טהורה, חדה באופן שרק כחול-הדם הטובים ביותר יכולים לקוות לו.

בחלומות הילדות עטורי הניצחון שלה ראתה אנשים מריעים, דמיינה שבית אצולה של כחול-הדם שוכר את שירותיה,

מאמן אותה, ראתה את עצמה יוצאת להרפתקאות בלב העולם המוזר. היא עשתה משהו מדהים באמת. לא סתם פרץ אנרגיה, אלא קשת של ממש, קשת מובהקת וחדה כמו להב מעוקל, ששיחקה בידיה כחיית מחמד אוהבת. נראה אתכם מתעלים על זה, חארות.

בתגובה להבזק שלה השתררה דממה קודרת. דקירת פחד ננעצה בחזה, והיא קלטה שאולי עשתה טעות. ופתאום אבא עמד לצידה וכיוון את הרובה שלו לעבר הקהל. הוא וסבא הוציאו אותה מהשדה מהר יותר מכפי שחשבה שאפשר, הכניסו אותה לג'יפ של אבא ונסעו הביתה כאילו להקת זאבים דולקת בעקבותיהם. באותו לילה סבתא לא ישנה – היא הסתובבה בשטח וחיוקה את אבני המגן בדם שלה.

בבוקר המתינו ארבעה שליחים ליד אבני המגן – שלושה נשלחו על ידי משפחות מהשוליים, ואחד נשלח מטעם בית אצולה כחול-דם. רק כחול-הדם הורשה להיכנס. הלוחם אפור השיער שחרב מהודקת למותניו ישב במטבח שלהם והבהיר את המצב. רק כחול-הדם הבזיקו בלבן. זאת היתה עובדה בלתי מעורערת. זה מאתיים שנה שום בן שוליים לא הבזיק באור ממוקד ובהיר כל כך. זה, והמוניטין שיצא לאימא שלה, הובילו למסקנה אחת בלבד – רוז אינה בתו של אבא שלה.

לשמע מסקנה זאת היה צריך לגרור את סבא מהמטבח כדי שלא ישפד את ה"אורח" בסיף שלו.

רוז התכחשה לטענה. זה פשוט לא נכון – לא רק שהיא נראית כמו בת דרייטון, היא גם נולדה תשעה חודשים בדיוק לאחר ירח הדבש של הוריה. אימא שלה איבדה את בתוליה בליל נישואיה. ההתנהגות המופקרת התחילה רק כשרוז היתה נערה – מות הוריה של אימה הוא שחולל זאת.

האיש הניד את ראשו. זה לא משנה, כך הסביר. גם אם היא

אכן בתו החוקית של אביה, איש לא יאמין לה. לבעלי דם כחול יש פוטנציאל לכוח אדיר. שום אדם ששכל בקודקודו לא יוכל להתעלם מהאפשרות שייתכן כי רוז היא צאצאית למשפחת אצולה, צאצאית שבתורה עשויה להעביר את כישוריה היקרים מפז לילדיה.

רק עכשיו היא הבינה. היא קיוותה להרשים את כולם. במקום זאת הפכה את עצמה למטרה עבור כל מי שמחפש סוסת הרבעה.

כחול־הדם פירט את התנאים: קצבה נדיבה למשפחתה, חיים נוחים בשבילה. זאת לא היתה הצעת נישואים, כמו במקרה של שלושת השליחים האחרים מהשוליים; אחרי הכול הם היו בית אריסטוקרטי, ולא מכבודם לשלב בשושלת גזעית כזאת בת תערובת. הם ציפו ממנה לשורה של ממזרים שישרתו את בית האצולה.

אבא שלה אמר לו להסתלק.

רמת הטיפשות שצעירים מסוגלים להגיע אליה פשוט מדהימה, הרהרה רוז. כעבור יומיים התגנבה רוז מהבית להיפגש עם בראד דילון. הוא אמר לה: "אל תדאגי, מותק. זה אנחנו נגדם. אנחנו ננצח את כולם." הם התמזמזו, ואז הוא רצה לצאת למועדון בעיר "כדי להראות לכולם" שהיא לא פוחדת. הוא ביקש ממנה לצאת ולהתניע את הטנדר שלה. הרישיון שלו נשלל אחרי שנסע מאה וארבעים קמ"ש באזור מוגבל לשבעים ואז הכניס אגרוף לשוטר, ולכן היא נאלצה לשמש כנהגת.

היא לא הספיקה להגיע לטנדר. הוא יצא מהבית בעקבותיה, נופף במחבט, חיך והכניס לה אותו בראש.

היא זכרה בבירור את החיוך שלו. זה היה גיחוך מרוצה מעצמו שהצהיר: "אני כל כך הרבה יותר חכם ממך, כלבה."

הוא לא החטיף לה חזק מספיק. התוכנית שלו היתה לעלף אותה ולמסור אותה למשפחת סימין. משפחת סימין תמיד היתה אופורטוניסטית, וניצלה כל הזדמנות לנגוס בפרוסה גדולה יותר מהעוגה. בהמשך היא גילתה שפרנק סימין, אב המשפחה, הבטיח לבראד עשרת אלפים דולר אם ימסור אותה לידיו. עשרת אלפים. הון עתק עבור בן שוליים. הם רצו לחתן אותה עם רוב סימין, הבן של פרנק, כדי שהתינוקות של רוב יבזיקו גם הם יום אחד בלבן.

ובראד ניסה. אבל ריו נרתעה ברגע האחרון, והמחבט החליק ורק פצע את מצחה. היא עמדה שם המומה בגולגולת מזמזמת מכאב והדם נזל לה לעיניים.

כשבראד דילון הניף את המחבט בפעם השנייה כדי לגמור את העבודה, הוא גילה על בשרו כמה לוהט יכול להיות ההבזק שלה. היא לא רצתה לפגוע בו, אבל זה מה שקרה. ובעודו מתעוות על הקרקע לרגליה, היא בכתה ובכתה, כי באותו רגע קלטתה שחייה השתנו לתמיד.

ששת החודשים הבאים היו גיהנום – שבטי השוליים רדפו אחריה ללא הפסקה, אחדים כדי לחטוף אותה לעצמם, אחרים כדי למכור אותה למרבה במחיר. בהתחלה היא הסתתרה, ואז השיבה מלחמה. נכון, היה לה רק כלי נשק אחד, אבל לא היתה שום הגנה כנגדו. היה ברור שבמוקדם או במאוחר היא תהרוג מישהו, וברגע שהיא טיגנה נווד שנשכר לחטוף אותה, קלטו בני השוליים כי בלתי אפשרי לשלוט בה ועזבו אותה לנפשה. זמן קצר לאחר מכן סבא מת, ואז אבא הגה עוד תוכנית התעשרות גאונית ועזב, ברח כמו גנב בלילה. הדבר היחיד שהשאיר לה היה פתק מטורף על אוצר שיהפוך אותם לעשירים.

ארבע שנים חלפו. כל חלומותיה מתו מוות שקט. היא

התפרנסה כמו מרבית בני השוליים העניים: בעבודה בשכר מינימום בעולם השכור, שעליה שילמו לה בשחור. היא ניקתה משרדים והרוויחה מספיק כסף לאוכל ולבגדים ולכמה פריטים לסחור בהם כשהשיירות מהעולם המוזר הגיעו להחליף פפסי, פלסטיק ובגדים בפריטים קסומים. זאת היתה עבודה הגונה וטובה. היא פרנסה אותם.

והרג אותה שהיא צריכה לעבוד בה.

רוז הסתכלה החוצה, אל הבנים השרועים על הדשא ומסתכלים על שמי הערב. לפחות כשהאחים שלה נולדו היה להורים שלה מספיק שכל, והם דאגו ללדת את ג'ורג' בבית חולים בעיר ולשלם למיילדת מהעולם השכור כדי שגם ג'ק יהיה חוקי. לשני הבנים היו תעודות לידה של העולם השכור ומספרי זהות. אבל היא נולדה בשוליים. רישיון הנהיגה שלה היה מזויף, וההורים שלה נאלצו לשלם הון קטן למנהל בית הספר התיכון שלה מפני שמספר הזיהוי שלה היה שייך למישהי אחרת.

לפחות הבנים היו חוקיים. ובניגוד לאבא, היא לא תנטוש אותם. היא מוכנה אפילו לרעוב ללחם, ובלבד שילמדו בבית ספר בעולם השכור. זה היה הדבר הנהדר בעולם השכור – אפשר להצליח שם באמצעות שכל ומוטיבציה בלבד, ללא צורך בקסם. כשהבנים יגדלו יהיו להם יותר אפשרויות מכפי שהיו לה.

ובכל זאת, היא לא היתה מוכנה לוותר על החלומות שלה. יום יבוא והיא תמצא דרך לחיות את החיים שלה במלואם. היא היתה בטוחה בכך. רק שלא היה לה מושג איך.

4

השעון המעורר צרח בעשרה לשש. רוז קמה ופתחה בשגרת הבוקר הקבועה שלה: להכין קפה, לארגן ארוחות צהריים, ללבוש את המדים של "טיפ־טופ". היא בקושי הספיקה לטעום מספל הקפה הראשון שלה כשג'ורג' יצא מהחדר שלו במבט מנומנם ובשיער פרוע. הוא דשדש אל החלון ופיהק.

"אתה רוצה דגני מיני־ויטס?" שאלה.

הוא לא ענה.

"ג'ורג'?"

ג'ורג' בהה מהחלון. "לורד סְשומארו." האח השד מחוברת הקומיקס שלהם? "סליחה?"

"לורד סְשומארו," הוא אמר שוב והצביע על החלון.

רוז ניגשה לעמוד מאחוריו – וקפאה במקומה. גבר גבוה עמד בקצה שביל הגישה. גלימה מפרוות זאב אפורה התבדרה על כתפיו וחשפה שריון עור מחוזק, אפור גם הוא. למותניו היתה מהודקת חרב ארוכה ואלגנטית. שיער בצבע זהב כהה מסגר את פניו במפל קרחוני חלק לגמרי שגלש על כתפו השמאלית. היא ראתה את השיער הזה בעבר, כשבעליו קפץ מעל לטנדר שלה.

קת החרב השנייה שלו, הגדולה בהרבה, בצבצה מעל גבו של האיש. מבטו ננעץ בה. עיניו הבזיקו ברשף לכן, כמו שני כוכבים. השערות הדקות על עורפה סמרו.
 "זה לא לורד סשומארו," לחשה רוז. "הוא הרבה יותר גרוע ממנו."

"מה?" שרידי השינה נטשו את ג'ורג', והוא בהה בה בעיניים פעורות.
 "זה כחול־דם. תקרא לג'ק ותביא את הרובים. מהר!"

רוז יצאה למרפסת ורובה הקשת בידיה. מאחוריה נשען ג'ק עם הרובה שלו על אדן החלון השמאלי – וג'ורג' על הימני.
 כחול־הדם היתמר כמו צריח של קרח אפור ממש מעבר לאבני המגן. הוא היה גבוה, רחב כתפיים וארוך רגליים, וכולו שתי וערב של סכנה ושל קסם. זה בגלל גלימת הזאב, אמרה רוז לעצמה. היא גורמת לו להיראות גדול ומפחיד יותר מכפי שהוא באמת.

היא עצרה ממש לפני מעגל האבנים והביטה בפניו. ליבה החסיר פעימה. תווי פניו גולפו בדיוק עוצר נשימה והתמזגו לכדי פרצוף גברי מאוד אך מעודן. היו לו מצח גבוה ואף ישר וארוך. פיו היה רחב, שפתיו צרות ותקיפות, הלסת רבועה ורחבה אך משורטטת בחדות. הפנים האלה לא הרבו לחייך. עיניו, שהציצו אליה תחת גבות זהובות מלאות, הקפואו את האוויר בריאותיה. צבען היה ירוק־דשא כהה והן בערו בעוצמה גולמית. היתה לה הרגשה שאם תחצה את קו האבנים ותיגע בפניו, הן יעלו ניצוצות.

רוז השעינה את רובה הקשת על מותנה ונשמה נשימה עמוקה. "אתה מסיג גבול ולא רצוי כאן."
 "את גסת רוח. זאת אינה תכונה נעימה אצל שום אדם,

בעיקר לא אצל אישה." קולו העביר בגבה צמרמורת קלה, קטיפתית. הקול התאים לו, עמוק ומהדהד. עכשיו, כשהתפוגג הרושם הראשוני שיצרו פניו הבלתי אפשריות, היא הבחינה ברשת של צלקות קטנות ליד עינו השמאלית. כן, הוא בהחלט אמיתי. הוא מדמם ומצטלק כמו כולם, וסביר להניח שקליעים בחזה לא ישעשעו אותו.

"רד מהשטח שלי ולך", היא אמרה. "יש לי שני רובים מכוונים עליך ברגעים אלה ממש."

"שני רובים בידיים של ילדים", הוא אמר.

לעזאזל עם ג'ורג'י. הוא לא היה אמור להיחשף. "הם לא יחסו לירות כך", היא הבטיחה לו.

"אני יכול לחדור את ההגנות שלך במכה אחת. קליעים לא משפיעים עליי", הוא אמר. בוחק לבן התגלגל על קשתיות עיניו ונמס במעמקיהן הירוקים.

קרח החליק במורד גבה על טפרים חדים. הוא באמת יכול, היא הבינה. זה לא איום ריק מתוכן. הוא לא היה כחול-הדם הראשון שנאלצה להתגונן מפניו, אבל איש מהם לא דיבר ולא נראה כמוהו. אנשים סיפרו כי האריסטוקרטים האמיתיים, מי שטופחו במשך דורות במעמקי הקסם, היו מרשימים במידה יוצאת דופן. אם זה נכון, הוא כנראה הגיע מלב ליבו של העולם המוזר. "מה אתה רוצה?"

"מה את חושבת שאני רוצה?"

היא חרקה שיניים. "אני רוצה להבהיר משהו – אני לא אשכב איתך."

הפתעה הבזיקה בעיניו. גבותיו המלאות התרוממו. "מה? למה?"

רוז מצמצה ולא ידעה מה לומר. באמת הדחים אותו שהיא לא להוטה לפתוח רגליים.

"אני מחכה להסבר."

רוז שילבה זרועות. "תן לי לנחש. אתה הבן הרביעי למשפחת כחוליידם בלי יותר מדי מזל: אין לך תואר שיקסום ליורשת, או ירושה לקנות בה כלה בת אצולה. שמעת על בת תערובת מהשוליים שמבזיקה בלבן והחלטת שאם לא יכולים להיות לך יורשת או תואר, לפחות תוליד להקה של תינוקות חזקים, ובאת לקנות כלה בשוליים. אין לי זמן לאנשים כמוך." "תסמכי עליי, מעולם לא פגשת מישהו כמוני." זה נשמע כמו איום.

"אתה מתכוון לסנוב יהיר שיגרור אישה למיטה שלו בכוח בלי להתחשב ברצונות שלה? האמת שפגשתי הרבה כאלה. כמו שאומרים, בסרט הזה כבר הייתי." המצח שלו התקמט. "מה הקשר לסרט?" "אתה לא תמצא כאן שום דבר. לך, או שאני אסלק אותך."

הוא העווה את פניו. "את גסת רוח, המונית וסגנון הדיבור שלך מחריר. יהיה קשה להפוך אותך לייצוגית. ואת באמת חושבת שאת בת זוג ראוייה בשבילי?" זה הכאיב. "נכון מאוד. אני גסת רוח והמונית. בת תערובת. בגלל זה כדאי שתעזוב אותי בשקט. רוצ' לגברות המגונדרות שלך. אני בטוחה שאחת מהן תיפול על הגב בשמחה ותהיה מאושרת להשריץ שגר שלם של כחוליידם קטנים. אני לא אתחתן איתך, ולא אהיה הפילגש שלך. עזוב אותנו בשקט."

"אין לי שום כוונה לעזוב עד שאקבל את מה שאני רוצה." הוא ציין זאת כעובדה ונעץ בה מבט. פחד חנק את גרונה. היא לא ראתה בעיניו שום גמישות, שום רחמים. רק קסם פראי ורצון ברזל.

"אם ארצה, את תינשאי לי. אין טעם לירות בי, לדרוס אותי ברכב או לנסות להעכיר את מצב רוחי."
 היא זקפה סנטר. "אני אילחם בך עד הרגע האחרון,"
 הבטיחה. "אתה תצטרך להרוג אותי." היא זקפה את רובה
 הקשת שלה וכיוונה אותו אל חזהו.
 "אין לי שום כוונה לפגוע בך. את מוזמנת לירות," הוא
 אמר. "אני לא אזקוף זאת לחובתך – זה יחסוך לי דיבורים."
 רוז ירתה בו.

היא בקושי ראתה מה קרה, התגובה היתה מהירה כל כך –
 מגן דק של לובן טהור הבזיק מולו ובלם את החץ במעופו.
 מתכת ועץ התפוררו לאבק והוא הסתכל עליה מלמעלה.
 "הכדורים שלך והחיצים שלך לא יכולים לפצוע אותי."

רוז נשכה שפתיים ונאבקה בצמרמורת. כל כוח רצונה
 נדרש כדי להמשיך לנעוץ בו מבט רושף.

האיום בעיניו דעך מעט. "אני מבין למה את מתעקשת
 לנהוג בחוסר היגיון. הדבר צפוי, בהתחשב באופן שבו גידלו
 אותך. ובכל זאת, יש לנו בעיה. אני מתכוון לשאת אותך
 לאישה. את מתכוונת לסרב לי. ביתו של אדם הוא מבצרו.
 אני לא רוצה לגור עם חתולה פראית שמעבירה את זמנה
 בהשחזת טפרים ובהמצאת דרכים יצירתיות לפשוט את עורי
 ברגע שאפנה לה גב. ואין לי כוונה להילחם בך, בעיקר לא
 בנוכחות הילדים. הם עלולים להיפצע בטעות, ולא יהיה טוב
 עבורם להיות עדים למאבק אלים בינינו. יש דרך מסורתית
 לפתור את הבעיה. אתגרי אותי."

"מה?" מצמצה רוז.

"הציבי בפניי שלושה אתגרים. שלוש משימות. אני אצטיין
 בכל אחת מהן. כשאסיים אותן בהצלחה, את תבואי איתי
 מרצון ותצייתי לי."

"ואם תיכשל?"

הוא הניח לעצמו לחייך חצי חיוך. "אל תטרידי את עצמך באפשרות הזאת. אני לא איכשל."
"אם תיכשל, אתה תלך מכאן ולעולם לא תטריד אותנו שוב."

הוא משך בכתפיו. "כן, זה הניסוח המקובל של דברים כאלה."
מוחה של רוז עבר בקדחתנות על האפשרויות. "ואם אסרב?"

בוהק לבן כיסה ככפור את קשתיות עיניו הירוקות. הקסם גאה והצטבר סביבו. הוא התחבט באחיזתו, גלוי לעין אף מבעד לשתי שורות של אבני מגן. הוא היה רב-עוצמה במידה מפלצתית, והיא קלטה את המסר היטב.

רוז נשכה שפתים. לא היתה לה ברירה. היא לא יכולה להסתכן בקרב ישיר, לא כשהבנים כאן. הוא היה חזק מאוד, וגם היא לא בדיוק סמרטוט. הוא צדק – בקרב ישיר ביניהם עלולים הבנים להיפגע מעצם ההתנגשות בין הקסמים של שניהם. וממילא לא היתה בטוחה שתוכל לנצח בעימות ישיר. אבל אתגרים? אתגרים היא יכולה להציב. כשאי-אפשר לנצח את האויב בקרב, מנצחים אותו בתחבולות, מתחכמים לו, מרמים אותו – עושים כל מה שצריך כדי לנצח. ככה נוהגים בשוליים.

"שלוש משימות," היא הצליחה להישמע עליזה כשאמרה זאת. "כל מה שארצה?"

"במסגרת האפשרי," הוא אמר. "איני יכול לקטוף את הירח מהשמיים ולענוד אותו לצווארך."

"אני רוצה שתישבע על התנאים," היא אמרה.

הוא נאנח. "טוב ויפה."

הוא שלף מחגורתו סכין צר והציג אותו בפניה. קרני השמש העולה התנוצצו על פני צדודית המתכת המושחזת של הלהב. "אני, דָּקֶלֶן רִיאָל מְרִטֶל, בן דומיניק, בן לוגֶרֶן, בן רוֹטִיבֹּר, רוֹזֶן קֶמְרִין, לורד לונְגְּשִׁיר, סְוִיאטֹר ווֹרֶס, נשבע בזאת להשלים שלוש משימות, אשר תקציב לי במהלך השבועיים הבאים..." הוא הביט בה.

"רוז דרייטון." היו לו יותר תארים מאשר לפרופסור. אולי הוא יוכל למכור כמה מהם במקרה של מצוקת מזומנים. עם המראה ועם הייחוס שלו בטוח שאיזו דוכסית או ברונית מהעולם המוזר תשמח להתחתן איתו. למה הוא בא לכאן להרוס לה את החיים?

"...רוז דרייטון, במסגרת האפשרויות של היכולות האנושיות. אני נשבע כי לא אגרום כל נזק לרוז או למשפחתה וכי לא אבוא בתביעה כלשהי כלפיה או כלפי יקיריה בעודי ממלא אתגר זה. ואם איכשל, אני נשבע כי אניח לרוז דרייטון ולבני משפחתה לנפשם..."

"חיים ושלמים," התערכה רוז.

"חיים ושלמים. אך אם אצליח, תוקנה לי הזכות לתבוע את רוז דרייטון לעצמי."

הוא שיסף את כף ידו, והקסם הכה ברוז. היא כשלה לאחור. אבני המגן התרוממו כשלושים סנטימטר מעל לקרקע, רעדו בחלל האוויר במאבק להרוף את פרץ הקסם שלו וקרסו בחזרה למקומותיהן.

"תורך." הוא הושיט לה את קת הסכין.

רוז היססה. הוא אכן נשבע. והשבועה היתה מחייבת. הוא לא יוכל לגרום לה נזק. היא חצתה את קווי המגן והושיטה יד לסכין. אצבעותיה סגרו על קת העצם המגולפת, שעוצבה בדמות חתול נוהם. "אני, רוז דרייטון, נשבעת להקצות ל..."

אלוהים, היא אפילו לא הצליחה לזכור את השמות שלו, הם היו רבים כל כך. "...לך שלוש משימות. אם תשלים אותן בהצלחה, אני מבטיחה לבוא איתך ו..." היא השתקתה. ומה אז? היא חייבת לנסח את זה בצורה הכי מוצלחת שאפשר.

הוא הקדים אותה. "...ול להיות נעימה וחביבה." "לזה יידרש נס." היא ציפתה שיוסיף "ולשכב איתי". האופן שבו ניסח את זה הותיר מקום לתמרון. "את צודקת," הוא אמר בצער קל. "אכן הסכמנו על מסגרת היכולות האנושיות."

"ול להיות נעימה וחביבה," מיהרה לומר לפני שישנה את דעתו וידחק אותה לפינה. "בזאת אני נשבעת." "חסרת תקווה. השבועה המגושמת ביותר ששמעתי בחיי. לא זכית לשום השכלה, נכון?"

היא חתכה את כף ידה. הקסם פרץ ממנה בשטף ממריץ, מפתיע בעוצמתו. אבני המגן התרוממו, נרעדו שוב וצנחו. היא אולי לא זכתה להשכלה כמוהו, אבל לא חסרה דבר מבחינת כוחות קסם ויכולת חשיבה. היא תסתדר.

הוא הנהן בענייניות. "את שלי." רוז הרגישה בחילה עמוקה. "נתחיל בסוף השבוע," אמרה והזדקפה למלוא גובהה. "בעוד יומיים. במשך השבוע אני עובדת."

הוא הסתובב והלך בלי לומר מילה. רוז בהתה בו. הוא היה החרב שזה עתה ביתרה את חייה לשניים.

דלת הרשת נפתחה בקול חבטה והיא הסתובבה וראתה את הבנים במרפסת. ג'ק נעץ מבט יוקד בגבו של כחול-הדם. עיניו היו זועמות. "לא היית צריכה להבטיח, רוז!"

"לא היתה לי ברירה." היא צעדה בחזרה למרפסת. "הוא מאוד חזק, מאוד."

"מה יהיה אם הוא ייקח אותך מאיתנו?"
 "הוא לא." רוז הסתכלה על הדמות האפורה המתרחקת.
 "הוא בן אצולה. הוא רגיל שאנשים יוצאים מגדרם לעשות למענו דברים. אבל אנחנו לא המשרתים שלו. אנחנו בני השוליים. הוא אולי חזק יותר, אבל אנחנו חכמים יותר. אנחנו בסך הכול צריכים למצוא אתגר שהוא לא יוכל לעמוד בו. אל תדאגו. אני אחשוב על משהו."
 "אנחנו יכולים להסתתר בעולם השבור אם נפסיד," אמר ג'ורג'.

היא נאנחה. "זה רעיון חכם מאוד, ג'ורג', אבל לא. אנחנו לא יכולים. קודם כול, ההבטחה שלי מחייבת. אם אפר אותה זה יתנקם בי, ואני לא בטוחה שהסתתרות בעולם השבור תגן עליי. וחוץ מזה, יש אנשים מהעולם המוזר שמסוגלים להיכנס לכמה ימים לעולם השבור בלי השלכות שליליות. גם אם נברח, יכול להיות שהוא ימצא אותנו..."

והוא חזק ממנה בהרבה. רוחב כתפיו לבדו העיד על עוצמה שאין לה סיכוי כנגדה. היתה לה הרגשה שאם תירה בו הוא יירק את הכדור, יעמיס אותה על הכתף ויגרור אותה כל הדרך לעולם המוזר.

מה שבאמת רצתה לעשות היה להישאר בבית כדי לאסוף את הילדים מתחנת האוטובוס ולהשגיח עליהם. אבל הם צריכים לאכול, והיא לא יכולה להפסיד יום עבודה. העבודה שלה, גרועה ככל שתהיה, היתה יקרה לה. רק בתי עסק עם קשרים בשוליים העסיקו בני שוליים – השאר דרשו מספר זיהוי ורישיון נהיגה, ואלה שלה לא היו עומדים בבחינה מדוקדקת. היו מקומות שלא ידעו על השוליים והעסיקו עובדים זרים לא

חוקיים, אבל בדרך כלל היה מדובר בעבודות פיזיות שדרשו כוח רב ורכים התחרו עליהן. עלולים לפטר אותה בלי להניד עפעף, ויש תור שלם של בני שוליים שישמחו לתפוס את מקומה.

"זה לא משנה," אמרה רוז בתקיפות. "אנחנו לא נברח. זה הבית שלנו. אנחנו נעשה את מה שבני השוליים הכי טובים בו – נשחק מלוכלך. אבל אנחנו לא צריכים לעשות שום דבר לגבינו עד סוף השבוע. בינתיים אנחנו פשוט צריכים להיזהר ולחשוב. סבתא לא יכולה לאסוף אתכם היום – היא הלכה עם אדל מור לבדוק משהו עמוק ביער, ואני חייבת לתפוס טרמפ עם לאטויה כי נגמר לנו הדלק בטנדר. כשתרדו מההסעה אני רוצה שתחזרו ישר הביתה. אתם מבינים? אל תדברו עם אף אחד, אל תתעכבו, תחזרו ישר הביתה, תיכנסו, תנעלו את הדלת ואל תפתחו אותה לאף אחד. בעיקר לא לו." היא הטתה את ראשה בכיוון שבו נעלם כחול-הדם. ואז נעצה בהם מבט. "תגידו לי מה אמרתי."

"לחזור ישר הביתה," אמר ג'ורג'.

"לא להתעכב," אמר ג'ק.

"להיכנס ולנעול את הדלת," אמר ג'ורג'.

"לא לתת לכחול-הדם להיכנס," סיים ג'ק.

רוז הנהנה. היא תיאלץ להסתפק בזה.

אלזי מור המהמה לעצמה חרש. השעה היתה כמעט אחת-עשרה. זמן לבראנץ'. וזה יהיה בראנץ' מיוחד מאוד – היא לבשה את השמלה הכחולה היפה שלה וקשרה בשערה את סרט המשי התכול האהוב עליה. השמש עדיין זרחה באור עז, מזג האוויר היה נעים, הפרחים בגן יפים, ובובות הפרווה הביטו בה בהערצה בעיני הפלסטיק שלהן.

אלזי חייכה חיוך יפה והתיישרה אל שולחן הפלסטיק הירוק.
 "מר פיט, מר ברוסנן, מר קלוני, מר בין, מה שלומכם? תרצו
 מעט תה ועוגיות? תמיד נחמד לפגוש אותך, מר באנה."
 נראה כי הדובים מתרשמים מאוד מנימוסיה המצוינים.
 ובצדק – היא היתה לידי.

היא לקחה את קומקום הפלסטיק הזעיר המעוטר ורדים
 ורודים קטנים והחזיקה אותו מעל לספל של מר ברוסנן.
 הכפות השעירות והרכות הושטו אליו.
 היא צקצקה בלשונה. "מר ברוסנן, אני מזועזעת מנימוסיך
 הלקויים. אתה אמור לחכות עד שאגיש את התה לכל שאר
 האדונים."

הדוב הנזוף שמט את כפותיו ונראה מבויש.
 תחושה לא נעימה התגנבה במורד גבה, כאילו מישהו
 שפך עליו שומן אווז קר. היא חשקה שיניים בניסיון להתעלם
 מהתחושה. זאת תהיה מסיבת תה מקסימה.
 התחושה התעצמה. הקסם הרירי המגעיל דבק בה, ניסה
 להתחפר מבעד לעור אל תוך גבה הגרום, ועמוק יותר. הוא
 ניסה לחדור פנימה.
 אלזי שמטה את הקומקום והסתובבה.

היצור עמד בקצה המדשאה, דבר שנארג מצללים ומחשכה.
 הוא לא אהב את האור, ודבק בצללי השיחים כדי להתמזג
 באפלולית, כך שהדבר היחיד שראתה בבידור היו עיניו: שני
 חרכים של אפור אחיד, מעט זרחני, כמו פתחים מלוכסנים
 בגולגולת מלאה ענני גשם.

היא השליכה עליו ספל תה. "לך מפה!"
 היצור לא זז. זוג עיניים נוסף נפתח מעל לראשון וקרן
 אליה באותו אפור מלוכלך. הזוג העליון הסתכל על ספל התה
 המתגלגל לו על הדשא. הזוג התחתון היה נעוץ ישירות באלזי.

התחושה המחרידה לאורך גבה התעצמה. הריר הצונן החליק מטה סביב צווארה. תחושת דקירה קלה צרכה כחזה ובגבה, כאילו תריסר רגלי מחטים זעירות בוחנות את חוזק עורה.

אלזי צווחה וידה גרפה את הספלים, חטפה בקדחתנות את כלי הפלסטיק והשליכה אותם בזה אחר זה לעבר העיניים המאיימות.

"סבתא?" איימי יצאה מהבית ומחתה את ידיה בשולי הסינר שלה. רגליה השמנמנות מיהרו אל אלזי. "מה קרה?" אלזי הצביעה על היצור האפל באצבעות רועדות. איימי הסיטה את תלתליה הבלונדיניים מפניה ובחנה את השיחים בעיניים מצומצמות. "מה?"

"הוא מנסה לתפוס אותי! הוא הרס הכול!"

"השיח? השיח הרס הכול?"

"לא השיח, היצור!" אלזי הצביעה עליו ישירות.

איימי התכופפה להסתכל בכיוון שאליו הצביעה. "סבתא, אין שם שום דבר, רק שיח לגרסטרמיה ישן."

אלזי סטרה לה. "ילדה טיפשה!"

איימי הזדקפה למלוא גובהה. "זה ממש לא מקובל עליי. תיכנסי הביתה. נראה לי שאת צריכה כדור."

"לא!"

"כן."

אלזי ניסתה לשרוט, אבל איימי היתה חזקה יותר, וכבדה ממנה בארבעים קילו. היא הקימה את אלזי והובילה אותה בתקיפות אל תוך הבית. אלזי שלחה את ראשה לאחור וראתה את היצור האפל מתגנב אל השולחן. היא צווחה, אבל איימי רק גררה אותה קדימה.

לוע ענקי נפער מתחת לארבע העיניים וחשף לסתות

משובצות שיניים נבזיות. אלזי לא יכלה אלא לצרוח בשעה שהמפלץ נגס במר באנה וקרע לשניים את הגוף הקטן העשוי פרווה וחומר מילוי.

רוז גררה שואב אבק תעשייתי גדול אל אחורי טנדר השירות של "טיפ־טופ". לאטויה וטרסה נמצאו עדיין בתוך משרדי "קפלן ביטוח". לאטויה פלרטטה עם אריק קפלן בזמן שטרסה גמרה לנקות את השירותים. אריק היה בחור נאה, שהצטיין ביצירת הרושם שהוא בחור חסר דאגות ולא מבריק במיוחד. לאטויה חשבה שתוכל לסוכב אותו על האצבע הקטנה – לרוז היו ספקות בעניין. תפקידו של אריק היה לגרום לכך שאנשים יחבבו אותו ויקנו ממנו ביטוח, ואם לשפוט על פי המשרד המפואר, הוא בהחלט ידע לעשות זאת. הוא הצליח במקום שדורו אמרסון נכשל. לרוע המזל, דורו אמרסון ניהל גם את "טיפ־טופ", כך שהוא היה הבוס שלה, והוא היה הרבה פחות נעים מהאחיין שלו.

רוז נשענה על הטנדר. דאגה רבצה בתחתית קיבתה כמו גוש עופרת גדול וכבד. החרדה רדפה אותה כל הבוקר, והיא לא הצליחה להיפטר ממנה. על פי רוב היתה מסוגלת לאתר את מקור הלחץ שלה – דאגות בענייני כספים, בדרך כלל – אבל היום היא פשוט היתה מודאגת באופן כללי. לא די בכך שנתקלה בעוב; עכשיו היא צריכה להתמודד גם עם כחול־דם.

היא הזכירה את העוב באוזני לאטויה וטרסה, שהשמיעו קולות מופתעים, ואז טרסה דיווחה שנתקלה במגי פרוסטר לפני כמה ימים. מגי, נערה עדינה ופוזלת, ניחנה בראיית הנולד. לדברי טרסה, מגי אמרה שמהו רע מתקרב. היא לא היתה מסוגלת לומר מה בדיוק – לא נראה לטרסה שהיא

יודעת – אבל היה ברור שהדבר מפחיד את מגי עד מוות. כבר קרה שמגי טעתה. באוקטובר האחרון היא חזתה הוריקן והיתה משוכנעת שכולם ייסחפו ברוח. במקום זאת הם זכו בשמיים בהירים ובמזג אוויר של חודש יוני.

אבל קרה גם שמגי צדקה, וזה הדאיג את רוז. היא הרגישה כאילו סערה בלתי נראית הולכת ונאספת, ושהיא נמצאת בשוליה.

רוז סגרה בטריקה את דלת הטנדר וקפצה בבהלה. ויליאם עמד ממש לצידה.

"היי, הוא אמר."

היא בלעה רוק. "אלוהים, הבהלת אותי."

"מצטער, לא התכוונתי להלחין אותך." הוא נשען על הטנדר. "פשוט עברתי כאן במקרה בדרך לעבודה, ראיתי אותך וחשבתי לומר שלום. מה נשמע?"

"הכול בסדר, תודה." הוא עמד שם, חתיך ומעוניין, ובכל זאת היא לא הרגישה שום דבר רומנטי. לא היו לה פרפרים בבטן. היה משהו משחרר בתובנה הזאת. רוז חייכה. היא צדקה. היא לא צריכה לצאת איתו לדיוט.

"איך עבר היום הראשון ללימודים?" שאל ויליאם.

"עבר בסדר."

הוא חייך. "הם לא נאלצו לקשור את ג'ק לכיסא שלו? הוא לא עושה רושם של מישוהו שמסוגל לשבת בשקט יותר מחמש דקות."

היא צחקה בקול שקט. "הוא ילד טוב."

"שניהם ילדים טובים." הוא הנהן. "יש סיכוי שאצליח לשכנע אותך לאכול איתי צהריים?"

היא הנידה את ראשה בחיוך. "אני לא חושבת שזה יהיה רעיון טוב, ויל."

"למה לא? אני לא אטרוף אותך."

היא הביטה בעיניו והבחינה בהבזק המבט ההוא של חייל למוד קרבות שנעץ בפטר פדרייק בחנות הקומיקס. הוא אומנם הסתיר אותו מייד, אבל הוא היה שם, ממתין בתוכו. רוז היססה. זה לא יהיה קל. "לפעמים שני אנשים נפגשים ויש ביניהם חיבור מסוים. משיכה מיידית. מסתכלים על מישו ותוהים איך זה יהיה. אתה לא מעורר בי את התהייה הזאת. אתה בחור נחמד ונראה טוב, והייתי רוצה להרגיש ככה לגביך, באמת, אבל זה פשוט לא קורה."

הוא רק המשיך לחייך, והחיוך נראה מאולץ על פניו. "אני מצטערת," היא אמרה. "זה היה בוטה, ולא נעים לי אבל אני לא רוצה למשוך אותך באף." "רוז דרייטון."

הקול עצר אותה באמצע המילה. היא הסתובבה בבת אחת וידיה נסגרו לאגרופים. "בראד דילון," אמרה בקול נוטף ארס.

בראד נראה בדיוק כמו בתיכון, כשיצאו יחד. נוספו לו קעקוע או שניים, והיה לו עכשיו פירסינג באף, אבל פרט לכך הוא היה בדיוק אותו בראד. אותן עיניים חומות לוחטות ופנים נאות. הוא עדיין נראה כאילו הוא רוצה להכניס למישו אגרוף, השמוק היהיר. פעם הגיחוך הזה היה סקסי בעיניה. עכשיו היא רצתה להכניס לו סטירה.

האקדח שלה היה בתוך התיק שהשאירה בטנדר, ובראד לא ייתן לה להגיע אליו. בלי האקדח היה לבראד יתרון עליה בעולם השבור. הוא היה גדול וחזק ממנה, ורוז ראתה אותו מתכתש מספיק פעמים כדי לדעת שלא תוכל לנצח אותו לבדה. אבל היא תדאג שזה יעלה לו ביוקר.

בראד נעץ בויליאם מבט אומד. "לא יודע מי אתה ולא

אכפת לי. רק רציתי לדעת מה אתה עושה עם השאריות שלי."

רוז התכוננה. בעוד רגע ויליאם יכניס לו, ובראד יסתער מייד בחזרה. ויליאם נראה שרירי, אבל בראד לא היה סמרטוט ונלחם חזק ומלוכלך. גופה נדרך, נכון להתערב.

ויליאם הסתכל על בראד בהבעה משועממת משהו.

"היא זיון מחורבן," אמר בראד. "אני מרחם עליך."

ויליאם לא אמר דבר.

בראד ניסה שוב. "במקומך הייתי שם שני קונדומים. אם תזיין את הזונה הזאת בלי, יש מצב שהזין שלך ינשור בבוקר. אתה לא רוצה לחטוף את מה שיש לה."

המבט של ויליאם נעשה נוקשה מעט, אבל רוז לא הצליחה להחליט אם הוא כועס או פוחד. "הדבר הזה שאתה מנסה להתחיל כאן לא שווה את הזמן שלי," אמר. "סיימת?"
"לא."

"אז קדימה. הייתי שמח להמשיך לקשקש, אבל אני כבר די רעב."

בראד נראה מבולבל משהו. "לך תזדיין, זבל."

ויליאם משך בכתפיו. "עוד משהו?"

בראד נעץ בשניהם מבט זועם. רוז נדרכה במחשבה שהוא עומד להסתער עליהם באגרופים. הוא השתהה על סף האלימות ושריריו קיפצו לאורך הלסת שלו. קדימה, היא חשבה, נראה אותך. היא כמעט רצתה שזה יקרה.

"הבחור החדש שלך הוא חתיכת אפס," נשף בראד בבוז.

הוא נסוג. רוז נופפה בידה בניסיון להסתיר את ההקלה שהרגישה. "תמשיך ללכת, בראד."

בראד הסתובב והסתלק. כנראה החליט שהסיכויים לרעתו.

ויליאם חייך ונראה נחמד ונעים. החיוך השטחי היה מרוח על שפתיו. "חבר ישן?" שאל.

היא הנהנה. "משהו כזה."

"אז אם לחזור לנושא השיחה שלנו," הוא אמר, "אני מעריך את העובדה שהיית כנה איתי. אבל אני חושב שאם תיתני לי הזדמנות, אני אשנה את דעתך."

"קשה לי להאמין," מלמלה.

דלת המשרד נפתחה לרווחה וטרסה יצאה אל אור השמש. טרסה הנמוכה, המוצקה והכהה העיפה מבט אחד בויליאם ומייד נעצרה במקומה ובלעה אותו בעיניה.

"אני צריכה ללכת," אמרה רוז.

"אז להתראות." ויליאם נסוג צעד לאחור והלך.

טרסה הרימה אליה גבות בשאלה. רוז הנידה את ראשה ועלתה לטנדר. גם ככה היו לה מספיק צרות. היא צריכה לצלוח את היום, להגיע הביתה, לוודא שהבנים בסדר ולחשוב על אתגר לכחול-הדם. לא היה לה נעים שקטעה באיכם את החיזורים של ויליאם, אבל מוטב כך. אין סיכוי שיקרה ביניהם משהו. תתרכזי בדברים החשובים, היא אמרה לעצמה.

היום הלך והצטנן לקראת הערב. ג'ק חמק החוצה וישב במרפסת. העץ העתיק היה חמים תחת רגליו משמש אחר הצהריים המאוחרת. הוא צמצם עיניים לעבר המטבע הצהוב והבוהק בשמיים.

נוצץ.

רוז אמרה שיישארו בפנים, אבל בפנים היה משעמם. בבית הספר הוא נשאר כל היום בפנים, והוא התנהג יפה ולא רב עם אף אחד, ואפילו לא שרט את איידן שניסה לגנוב ממנו את המחקר. הוא אכל ללא תלונה את מקלוני הדגים המטוגנים

המגעילים, אפילו שהיה להם טעם של אדמה מעורבבת עם בשר לא ברור. הוא לא קיבל אזהרות או כרטיסים צהובים, ועכשיו רצה לצאת החוצה. מה הטעם ללכת לבית ספר אם אי־אפשר לצאת אחר כך החוצה? וחוץ מזה השעה היתה רק ארבע, ורוז לא תחזור הביתה לפני חמש וחצי, אפילו שש.

הוא ישב דומם וצפה ביער בעיניים פעורות לרווחה. האזין. כל כך הרבה צלילים קטנים. צפונית משם צרחה ציפור על פולש שטיפס על העץ שלה. סנאים נמרצים וכעוסים קיללו זה את זה בפטפוטי סנאים. הוא צפה בהם משחקים תופסת במעלה אורן קוצני. העור בין מפרקי האצבעות שלו גירד מרוב כמיהתו להתבקע תחת הטפרים שלו, אבל הוא ישב בשקט – ענפי האורן היו דקים מדי. הוא לא יוכל לטפס עליהם. הוא כבר ניסה פעמיים, ובשתי הפעמים הם נשברו תחת משקלו והותירו אותו שרוט ומוכתם בשרף דביק.

חיפושית גדולה נחתה על הקרש לצידו. היא היתה כחולה־כהה ומבריקה. ג'ק ישב דומם לחלוטין.

החיפושית התקדמה בצעד מתנודד לאורך קרש העץ על רגליים קרניות שחורות. ג'ק נדרך ועקב אחריה במבטו. חרק יפה ונוצץ.

צעדים התקרבו מתוך הבית – ג'ורג'. הוא יהרוס לו את כל הכיף.

גבה של החיפושית התפצל, ומתוכו עלתה מניפה דקה של כנפיים רוטטות שנפרשו בעדינות. החיפושית המשיכה להתקדם לאורך המרפסת. ג'ק התגנב בעקבותיה, דומם וזריז.

"ג'ק, אנחנו אמורים להישאר בפנים," נזף בו ג'ורג'י מבעד לדלת הרשת.

החיפושית עצרה בקצה קורת העץ כאילו היא שוקלת את הצניחה אל הדשא הירוק שלמטה.

"לך מפה!" מלמל ג'ק בשיניים חשוקות.

כנפי החיפושית נרעדו שוב. שני חצאי הגב התרוממו כמו זוג נוסף של כנפיים כחולות ונוקשות מעל לכתפי החרק שלה.

"ג'ק, תיכנס פנימה! רוז אמרה..."

כנפי החיפושית היטשטשו מרוב מהירות והיא זינקה אל חלל האוויר.

ג'ק הסתער.

הוא חצה את המרפסת בזינוק יחיד ושלח את אצבעותיו אל החיפושית, אך נחת על הדשא בידיים ריקות. החטאה!

ג'ורג'י קפץ החוצה אל המרפסת. "תחזור לכאן!"

ג'ק רדף אחרי החיפושית. היא עופפה שמאלה ואז סטתה ימינה – יצור שמן, נוצץ ומזמזם נישא על סחרחורת של כנפיים בצבע קרם. הוא זינק גבוה כל כך עד שלרגע התעופף ותפס את החיפושית בין כפות ידיו. "הא!"

רגליים חדות דקרו בעורו. הוא צחק והציץ בין אצבעותיו.

"ג'ק!" קולו של ג'ורג'י הצטלצל כמו זכוכית שבורה.

צחנה הצליפה באפו, מרירה וחריפה, ואחריה תחושה לא נעימה, כאילו משהו קר ורירי נוטף על עורפו. הוא הסתובב במהירות.

יצור ניצב על הדשא. גובהו היה מטר וחצי, גופו הנטוי בזווית עמד על ארבע רגליים דקיקות וראשו פנה לעבר ג'ק. חזהו היה רחב, ומעבר לו הוצר הגוף, כך שכל צלע נראתה בבירור, והסתיים ברגליים אחוריות שריריות. הוא נראה כמו כלב ציד. במבט ראשון נדמה עורו של היצור כמעט שחור, אבל כשקרני השמש נגעו בעמוד השדרה הפך העור העבה

שעל גבו לסגול מעושן כהה מנוקד בשחור ובירוק, כמו חבורה רצינית. לא היתה ליצור פרווה, אלא רק שורה של קוצים קצרים וחדים, שהתמשכה על הצד האחורי של רגליו ולאורך עמוד השדרה.

ראשו של היצור היה מוארך, מוארך מאוד, אך ללא אוזניים. שני זוגות עיניים מלוכסנות בהו בג'ק באפור עמום, זרחני מעט, כמו ערפל שמואר מאחור באור פנסים.

במהלך הרפתקאותיו ביער הסתכל ג'ק בעיניהם של זאב בלהות, שועל, דוב ואינספור יצורים אחרים שלא ידע את שמם, אך לאף אחד מהם לא היו עיניים כאלה. אלה היו עיניים אכזריות. אכזריות וחסרות רחמים, כמו עיני אליגטור.

אבני המגן ימנעו ממנו להיכנס. אבני המגן... מזווית העין ראה ג'ק את שורות אבני המגן – במרחק כמה מטרים מאחוריו.

ג'ק קפא.

הוא היה מודע במעורפל לג'ורג'י במרפסת. אחיו נסוג צעד קטן לאחור. היצור הרים את רגלו הקדמית, שכפתה ענקית ואצבעותיה הארוכות עטורות טפרים, וצעד קדימה.

"אל תזוז!" התנשף ג'ק.

ג'ורג'י קפא כמו פסל.

החיפושים החליקה בין אצבעותיו הפתוחות של ג'ק וזחלה במעלה ידו כדי להימלט. ג'ק לא זז, אפילו לא מצמץ. כל אינסטינקט בגופו צרח עליו שתזוזה משמעותה מוות, ולכן עמד מאובן, קפוא באימה.

היצור פער את פיו. שפתיו נמשכו לאחור וחשפו לסתות שחורות מלאות ניבים מחרידים, אדומים כדם. ארבע עיניים ריתקו את ג'ק למקומו.

ג'ק בלע רוק. הצמיד שעל מפרק ידו התלהט, אבל הוא ידע שאם יסיר אותו וישנה צורה, היצור בטוח יתפוס אותו. הוא חייב לחזור אל מאחורי אבני המגן. זה היה הסיכוי היחיד שלו. אם ירוץ, היצור ידרוף אחריו. על פי מבנה הגוף של היצור, שהיה צר וארוך רגליים, ידע ג'ק שהוא מהיר. הוא יתפוס אותו ויקרע את הבשר מעל עצמותיו.

הוא זע קלות, נסוג סנטימטר או שניים בלבד על הדשא. "ימינה", קרא קולו הרועד של ג'ורג'.

ג'ק הסתובב קלות בלי להסיט את המבט מארבע העיניים, וראה יצור נוסף מטופף באיטיות לאורך קו המגן. היצור השני הבחין כי הוא מסתכל, ועצר לחשוף בפניו יער של ניבים דקים ואדומים. הוא יתפוס אותו אם יזוז. לא היה לאן לברוח. הם חסמו אותו.

ליבו של ג'ק דפק בכוח בחזהו כאילו הוא מנסה לפרוץ לחופשי. הפעימה הרמה של הדופק מילאה את אוזניו והלמה בראשו. העולם נעשה צלול כבדולח. ג'ק שאף עמוקות בניסיון למנוע מראשו להסתובב.

"אל תזוז", פקד קול שקט.

ג'ק הסב את ראשו. במרחק כמה מטרים ממנו עמד כחול-הדם על גבול הדשא. ההקלה המסוחררת שהציפה את ג'ק התפוגגה. כחול-הדם היה גם הוא אויב.

האיש צעד קדימה. גלימת הפרווה שלו נחה מאחוריו על הדשא. בתנועה חלקה שלף חרב דקה וארוכה מהנדן שעל מותניו. עיניו השקיפו מעבר לג'ק אל שני היצורים. "התקדם באיטיות רבה לעברי", אמר כחול-הדם.

ג'ק נותר במקומו. כחול-הדם רצה את רוז. אי-אפשר לבטוח בו.

היצורים התקדמו.

"אני לא אפגע בך," הבטיח האיש. "אתה חייב להתקרב. עכשיו."

ניחוח הסתנן מכיוונו, ריח קליל ומתובל של ציפורן. כחול־הדם היה אנושי. היצורים לא. באיטיות, כמו בתנועה מתחת למים, נסוג ג'ק צעד לאחור.

היצורים התקדמו כגוף אחד. "יפה," אמר כחול־הדם. ג'ק נאחז בקול הזה וצעד צעד איטי נוסף.

היצורים התקרבו. צעד שלישי. הוא ראה את השרירים נדרכים ברגליהם וידע שהם עומדים לתקוף.

"רוץ!" נבח כחול־הדם ורץ לכיוונו. ג'ק זינק. הוא מיהר על פני הדשא כאילו צימחו עקביו כנפיים. מזוויות עיניו ראה את הדמויות האפלות מתפצלות כדי לאגף אותו. הם יתפסו אותו, הם... יד אחזה בכתפו והעיפה אותו קדימה, מעבר לאיש ואל הדשא. ג'ק התגלגל והתרומם בשפיפה.

היצור השמאלי זינק באוויר. כחול־הדם הצליף בחרבו, ושני חצאי גוף כהים ומתעוותים צנחו על העשב. הלהב הבזיק שוב כמו רסיס של אור ירח, וראשו של היצור השני התגלגל על הקרקע.

כחול־הדם הניף את ידו והכה ביצור השמאלי בפרץ קצר של אור לבן, תחילה במחצית אחת ואז באחרת. עשן צורב היתמר ושרט את גרונו של ג'ק. רגליו של היצור חדלו לזוע. כחול־הדם פילח את ראש היצור השני בפרץ נוסף של אור לבן, ואחר כך הסתובב וכרע. ג'ק הרגיש שגופו מורם מעל

הקרקע ונאחז בצווארו של האיש. אויב או ירד, לא היה אכפת לו. כחול-הדם היה חמים ואנושי, והיתה לו חרב גדולה.

"הגבת יפה," אמר כחול-הדם.

ג'ק נאחז בו חזק יותר. גופו רעד והצטמרר כאילו קפא מקור.

ג'ורג' ירד בריצה מהמרפסת ועצר מול קו המגן. הוא היה חיוור כמו מת.

כחול-הדם נשא את ג'ק אל קו המגן והנהן אל ג'ורג'.
 "תזיז את האבנים."
 ג'ורג' היסס רגע אחד בלבד.

יום שישי, מלמלה רוז לעצמה בעודה צועדת בדרך אל הבית. מחר יום שישי ומקבלים משכורות. היא תקבל את שלוש מאות הדולר שלה ותמלא קצת דלק בטנדר הארור. אוזני חתול או לא אוזני חתול, שוב לא יחסר לה דלק.

כל אחר הצהריים הציקה לה החרדה. היא התחילה ברגע שצפתה בבנים עולים לאוטובוס, והמשיכה להתעצם עוד ועוד עד שהיתה לאימה של ממש. הילדים היו בהחלט מסוגלים להסתדר שעתיים לבדם בבית. הם ידעו לירות ברובה וברובה קשת, והיו מוגנים מאחורי האבנים. אבל הדאגה דחקה בה הלאה, וכקילומטר וחצי מהבית היא היטיבה את התיק על כתפה ופתחה בריצה קלה. היא פנתה אל שביל העפר הצר שלהם וחלפה בריצה על פני השיחים אל תוך החצר.

שלושה כתמים כהים העלו עשן על הדשא ופלטו קסם מתועב אל חלל האוויר. הריח הכה ברוז כמו אגרוף בבטן – צחנת ריקבון כבדה של צלי שמנוני שנשרף באש ונותר להקריב. הקיא עלה בגרונה, והיא טיפסה בריצה במדרגות הבית, פתחה

בכוח את הדלת, חצתה את הסלון ופרצה אל המטבח.
הבנים ישבו אל השולחן וצפו באציל כחול-הדם שליד
התנור. הוא החזיק מחבת ביד אחת ומגבת מטבח באחרת.
רוז בקושי שמה לב שתיקה גולש מהכתף ונופל על הרצפה.
האקדח השמיע קול צלצול עמום.
הארבעה בהו זה בזה.
כחול-הדם הפך פנקייק בהקפצה זריזה של המחבת.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן